

В.Ю. Шевцов

ВІСТЬ

2006

ББК
Ш 37

Шевцов В.Ю.
Ш 37 Вість . – Д.: АРТ-ПРЕС.2006. - с.

Найдавнішою, з відомих нині, світоглядною концепцією є відичний світогляд пращурів орійських народів, максимально наближений до сучасних концепцій та уявлень фізики, математики, кібернетики, інших природничих наук про оточуючий людину Всесвіт. З реконструкції відичного світогляду стає зрозумілим походження основних світових релігій, як спрощених відгалужень Відичної віри, що, в свою чергу, не лише виключає протистояння поміж ними, але й об'єднує їх в єдине ціле, в духовний світогляд третього тисячоліття.

Передмова. Зміна епох

На початку третього тисячоліття від народження Христового, епоху Риб змінить епоха Водолія. Земна вісь входить в сферу дії нового зодіакального сузір'я, в якому господарює Уран. Закінчується епоха впливу Сатурна і черговий етап у розвитку людства. Згідно з вірою наших пращурів, Відичною вірою, в епоху Риб господарює Чорнобог. В священній книзі арійських народів "Велесовій книзі" сказано: "І ось Мати Сва співає про день той. І ми чекаємо Час Той, коли почнуть обертатись колеса Сварога. Цей час настане" (Книга Велеса, Троян III, 3-2). Згідно з календарем Божа (Буса Білояра) в 386 році нашої ери почалась Ніч Сварога, люта епоха Риб для слов'ян. Зупинилось Старе і почало обертатись Нове Колесо Сварога, позначене непримиренною боротьбою Пітьми і Світла, падінням і злетом духовності Людства. Велична місія Ісуса Христа, що мала планетарне значення, не отримала логічного завершення, і під нашаруванням догматів "церковних пророків" християнство поступово перетворювалося в формальне, схоластичне вчення, а християнські церкви в усіх модифікаціях в служниці капіталу і державних егрегорів. Подібної катастрофи зазнала і спроба поновлення підвалин духовності, яку зробив пророк Муххамед, заснувавши нову мусульманську релігію. Але на відміну від християнства, мусульманство виявилось більш приземленим і не створило тої трансфізичної надбудови, яка характерна для буддизму і християнства.

На протязі епохи Риб стрімко розвивалась друга складова "Троїці" – інформаційна, але не в повному обсязі, а лише з акцентом на складову руйнації духовних підвалин суспільства і середовища існування людства взагалі. Найбільших успіхів людство досягло в цей час в аспекті власного самознищення. Розвиток суспільства будувався на системних законах капіталу, серед яких панує закон "прибутку". Максимального

прибутку можна досягти лише на обслуговуванні загальної для всіх людей сфери фізіологічних потреб, а тому сучасне суспільство будується не на канолах духу, а на задоволенні потреб тіла, його тваринної суті. Не тіло обслуговує душу, а душа стала рабинею тіла. Водночас така будова суспільства призводить і до руйнації третьої складової "Троїці" – фізичної. Спостерігається генетичне і фізичне виродження найбільш розвинутої інформативно складової частини планетарного суспільства – білої раси, а саме суперхристиянського етносу. Казав Ісус Христос: "не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх". І, якщо на початку християнство було потужним стимулом духовного сходження людства, то завдячуючи церкві маємо всі ознаки його духовного і фізичного виродження, розтління, руйнації. В тому вигляді, в якому перебувають сучасні християнські церкви, вони вичерпали себе, бо не можна, як казав Ісус Христос, служити одночасно Богові і мамоні; не можна рятувати однією рукою, коли інша топить. Тож на початку третього тисячоліття маємо від'ємну народжуваність в країнах білої раси, об'єднаних в суперхристиянський етнос, подвійну мораль до своїх і чужих, руйнацію духовного і суспільного середовища під гаслами глобалізації економіки, культури, суспільної моралі.

Та знову повертаються Колеса Сварога, приходить епоха Водоля, в якій відбувається зміна Богів і зміна напрямку розвитку суспільства. Як слідує з віри наших пращурів, на зміну Чорнобогу приходить Кришень, який в епоху Водоля виливає нове відичне знання, наповнене "сонячним змістом". Тож маємо переглянути ті постулати, що призвели до нинішнього стану суспільства, залишивши і об'єднавши в єдине ціле вчення Великих пророків Людства. Маємо побудувати нову систему цінностей за заповідями Христа, Будди, Заратустри, Муххамеда. Маємо за заповітом "Патріарха Орія" повернутись до Відичної віри, віри своїх пращурів. Маємо навчитись жити за Заповідями Божими в гармонії з

навколишнім Всесвітом, в суспільстві, в якому не душа обслуговує тіло, а тіло служитиме душі, з розумінням своєї сутності і сутності свого буття на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

Буття. Зоряний закон.

Над всім сутнім знаходиться і все сутнє обіймає Всевишній. Ненароджений Всевишній рухається невинно. Всевишній є Батько і Мати, Син і Донька, Душа всього, що існує, що було і буде, початок і кінець. Ми всі у Всевишньому, а Він – у нас.

Всевишній звертається до нас, говорячи: “Я в вас, а ви в Мені, але Я не ваш, а ви не мої. Ваша душа моя пристань і причина мого народження в вас. Те, на чому я покоюсь, не старіє, бо не знає часу. Найменший із найменшого я перебуваю неусипно в усіх істотах і, водночас, поза ними і поза простором. Мене знають як Духа, що перебуває в тайниках всього сутнього, в серцях усіх живучих:

Від Мене йде світло; воно опромінює світ цей.
І сонячне, місячне, зоряне світло теж від Мене.
Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине,
Змішається все, загинуть і люди, й тварини.
Я жертва й жертovníк водночас. Я предкам офіра.
Я масло й вогонь, попіл я й негасиме горіння.
Суддя я і свідок. Я вічності сім'я .
Я дім і дорога. Я зникнення і воскресіння.
Спадаю в світи я дощем і спекотним паланням,
Я є і немає. Існую поза існуванням.
Хоч я не в істотах, збагни мою Суть, мою володарську йогу,
Я їхній носій і творець – їх пускаю в дорогу.
Як вітер, що простір заповнив собою,
Отак всі істоти земні – у Мені і зі Мною.
По кончині своїй у Мою вони входять основу,
Опісля їх всіх я відроджую знову.

В тім нижня Моя, восьмигранна природа,
І вища безсмертна душа, що об'єднує світ цей.
Все сутнє із лона її, маєш це зрозуміти,
Кінець і початок всього я, що міститься в світі.
Я знаю усе, що було і що має настати,
Про Мене одного заказано смертному знати.
Є лоном моїм вічне брахмо. Я кидаю в нього
Насіння своє для народження всього земного
І всякого тіла, де здатне воно виникати й зростати.
Лише я його Батько, а брахмо одвічне – то Мати.
Гармонія, рух і інертність – три гуни природи-пракрити,
Що явлене тіло зшивають до купи, як нитки.
Те брахмо в усьому постійно, у сутності всякій,
І творить істоти, і знищує їх одночасно .
Я час і причина, порядок і дія,
Живого мета, а по смерті – надія.
Знай, пристрасні вмерши – законом у кармі відроджені
будуть,
Забуте згадають і знову, пізнавши, забудуть.
Не гріти там сонцю і місяцю там не світити,
Звідтіль не вернутись – моя там обитель.
Лиш частка Мене є живими істотами в світі,
Де долям вершитись, де Сонцю світити.
(Бхаватгіта)

Три сутності, три складові, три іпостасі Всевишнього – це три світи:

Ірію (Наві, Вирію), Праві (Законів) і Макоші (Матері – землі, дому Матері).

Ірій – світ Духу, світ звідки приходимо і куди йдемо, світ посмертний. Це світ пращурів і богів, світ де перебуває Зоряний Закон, керуючий світами, Закон Буття і Еволюції. Зоряний Закон обіймає Закони взаємопроникнення, взаємозв'язку і гармонії, єдності і боротьби протилежностей,

білого і чорного, заперечення – заперечення, зміни батька сином, коловороту – послідовної зміни Яві і Наві. В Світі Ірію знаходиться Гора Меру, Божий Престол, Гора Богів. Шлях в Ірій відкриває Бог Яма. Світ Ірію – це вирій душ людських.

Правь – світ Законів, Світ Інформації, Світ Знання. В Світі Праві знаходяться й закони Світу Явленого. На початку творіння Світу Яві Закони Всесвіту дав Всевишній. Всевишній сам Закон. Через закони Праві Світу Яві Всевишній проявив себе як Син Бога. Син Бога народив усе суще, тому він Рід. За законами Праві Син Бога створив Сваргу і Світ Явлений, а тому Він Сварог.

Світ Праві – це світ думки і форми, де думка є форма, а форма є думка, це світ мислеформ.

Світ Макоші – це світ матерії. Світ матерії немає ніяких властивостей і ніяких структур, ніяких субстанцій. Це світ без простору і часу, без зарядів і руху, без минулого і майбутнього. Це світ, в якому потенційно існує все, як можливість, і нічого, як реальність. Це світ Праматерії, основа світів явлених.

У проявленого Сина виникає задум майбутнього Всесвіту – Світу Яві, поєднуючого в собі Світи Ірію, Праві і Макоші, світи духу, інформації і праматерії. За законами Праві задум, проект, Слово від початку було у Бога Сварога і Слово було Бог. Воно було з початку з Богом і все через Нього виникло, що виникло; в Ньому було життя і життя стало світлом, і світло в пільмі світило, і пільма його не обняла, і Слово стало плоттю, стало Світом Яві.

Сварог – Рід має два крила, два полюси, дві якості, що заперечують одна одну: Білобога і Чорнобога. Білобог створює, щоб після досягнення мети зруйнувати створене і перейти до нового етапу творення. Після досягнення Меті Білобог перетворюється в Чорнобога. Чорнобог руйнує все, що не придатне для подальшого творення, до рівня, необхідного для втілення наступного задуму. Але з моменту початку

руйнації Чорнобог несе в собі Білобога в вигляді задуму майбутнього творення. Білобог, починаючи з моменту творення, уже несе в собі Чорнобога – майбутнього руйнівника створеного. Полярність Сина - Бога в просторі і часі відображається символом “він – вона”, “ін-янь”, і проявляється в протилежності активного і пасивного, “Чоловічого і Жіночого”, Світла і Пітьми, лівого і правого, плюса і мінуса.

У кожному своєму проявленні в Світі Яві Сварог виступає в іпостасях Білобога і Чорнобога; і кожна іпостась Бога Сварога троїчна по своїй природі, бо єднає світи Ірію, Праві і Макоші в Світ Яві. І кожна іпостась явленого Сварога проходить у часі етапи народження, стійкості і згасання. Розмаїття задумів Божих і подій у Світі Яві відображається восьмигранною структурою “Книги гексограм, книги перемін”.

Протягом одного космічного циклу доби Сварога Син Бога приходив до нас у світ Земний Вишнім, Кришнем, Колядою, Велесом. Сходження Бога на Землю – Його Сини єдині з ним, його проявлення в світі земному. Через свої Образи являє Він волю свою, Закони Праві.

Кожне з імен Бога Сварога – одна з Його якостей, істинне ж ім'я Всевишнього, що поєднує всі якості – невимовне. Бог і один, і чисельний водночас. Хоч і дуже наближено, Всевишнього можна представити у вигляді Прадерева. Все Прадерево – це Всевишній, великі «гілки» – Його продовження в світах явлених, менші «гілки» – боги нижчих рівнів від галактичних до планетарних, найменші гілочки закінчуються в найменших живих істотах. Весь Всесвіт пронизаний і поєднаний в єдине ціле Диханням Всевишнього, і в кожній істоті горить Його іскра. І коли ми звертаємось один до одного, ми звертаємось до Всевишнього, Який в нас і поза нами, в просторі і поза простором, у часі і поза часом, Який присутній в нас і відсутній водночас, бо Дух Передвічний присутній там, де відсутній, і відсутній там, де присутній. Велике таїнство Всевишнього в тому, що Він у Сварозі, а

Сварог це Перун і Світовид, і вони в Сварозі, де Білобог і Чорнобог в єдності і протистоянні, і їх Сварог тримає, аби цьому світу не бути поверженому(Книга Велеса). І в множині ликів Бога Сварога даний нам Зоряний Закон-Закон Троїці.

Закон троїці

Зоряний Закон – це Правь Світу Явленого і Навь світу духовного, посмертного, Світу Ірію. Праві підкоряються і Небо, і Земля. І той, хто розуміє Правь, розуміє минуле і знає майбутнє. Зоряний Закон – це Закон Троїці: Праві, Наві і Макоші, сутність яких розкривають три Великих Закони Праві: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Закон Троїці – це Закон трьох головних сил, що утворюють життя і його течію. І за кожною з цих сил, за кожним Богом і Духом стоїть своя космічна сутність - Сила, а тому Зоряний Закон відображається “Трисилом” (Трисилом, Триглавом). Троїця – це Зоряний Закон слов’ян – русичів. Через Троїцю подані Закони творення Всесвіту і його структур, закони будови і еволюції Всесвіту.

Перша Троїця – Троїця творення: Всевишній (Бог), Бог – Син (Сварог, Рід) і Дух Святий (Мати Сва, Слава, Славуня). Всевишній один і єдиний, в проявах Бога-Сина-чисельний. Син Бога народив все сутнє, тому Він Рід. Син Бога створив Сваргу і народив Світ явлений у Майї. Всевишній робить Світ Яві живим, вселяючи в матерію душі- іскри божі, а тому Бог є Дух.

Друга Троїця – Троїця будови Всесвіту: Ірій, Правь і Макош, що утворюють Світ Яві. Як троїчна Явь, так троїчні боги, Всесвіт і людина. Троє в одному і одно обіймає трьох.

Третя Троїця – це три гуни, що зшивають світи Ірію (Наві), Праві і Макоші в єдине ціле, в Світ Яві: рух, інертність і гармонія. Не існує життя і еволюції без руху, але кожній зміні відповідає рівна їй протидія, що сприймається як інертність. В єдине ціле, у всесвітній ансамбль усе сутнє пов’язує гармонія.

Четверта Троїця – три основних Закони буття Всесвіту: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Рід народжує – це буття, це творіння Всесвіту в минулому, сучасному і майбутньому. Закон Велеса – це закон життя, руху, це перетікання Яві в Навь, а Наві в Явь, зміна Батька Сином. Це закон “заперечення – заперечення”. Закон Коляди – це вчення про Велике Зоряне Коло, про Коло Самари людей, богів і Всесвіту. Це закон Долі, закон Кар(м)и, це Шлях Даний.

П’ята Троїця – це три іпостасі, три стадії розвитку, еволюції богів і Всесвіту. В першій іпостасі Бога Сварога Всевишній створює Всесвіт, у другій – Бога Перуна – підтримує буття і еволюцію Всесвіту, в третій – Бога Велеса – забирає енергію, відкриваючи двері з Яві в Навь. Це Білобог, що створює, це Білобог у рівновазі з Чорнобогом, це перетворення Білобога в Чорнобога при згасанні, руйнації створеного, це закон “він – вона”.

Символ Зоряного Закону, як і Всевишнього, і Бога-Сина, Сварога, – Трисил. Три великих закони Праві – це Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Закон Роду – перший закон Праві, закон Сварога, Бога-Сина. Символ Сина Бога, Роду – знак народження, знак буття, знак запліднення Праматері Макоші, Праматерії, Духом – Сонячний Хрест. Рід народив, створив Всесвіт – Світ Явлений. Рід народжував, народжує і буде народжувати Всесвіт. Він відокремив Буття від Небуття, Явь від Наві і від Праматері, і тим визначив шлях Праві. Тільки шлях Праві веде до Всевишнього. Всевишній безмежний і нескінченний, бо він поза Простором і поза Часом. Він поза нами і в нас, і для нас обмежених Він недосяжний. Але для преображених, що вийшли за межі Яві, зробивши крок в буття Наві – Він стає Сутнім. Він за межами Світу і Часу, але, обіймаючи їх, Він сам Світ і сам Час. Він створив Простір і Час, початок і кінець, продовження і мету. В повноті своїй Він недосяжний і не може бути пізнаним обмеженим людським розумом. Але людині дано пізнати його

проявлення, втілення на Землі, Його сходження. Людині дано усвідомити Закони Буття Всесвіту, мету існування Всесвіту і свого власного буття. Через явлення в Роді Всевишній дав людям Закон Велеса.

Другий Закон Праві, Закон Велеса – це Закон Коловороту, Закон Сварги. Бог-Син Сварог, створюючи Всесвіт, використовує Сваргу (Свастя, Світло) – світловий вихор, втілюючись в ньому і через нього в кожному об’єкті і в кожній істоті. На Великому Колі Сварога утворюються менші, на них ще менші, і так до найменших часток життя. Через своє втілення у Велесі Сварог приводить Всесвіт у рух. Велес має енергію, що заставляє перетікати Навь в Явь і Явь у Навь (Велес стоїть на межі Яві і Наві). Закон Велеса – це закон розвитку, закон зміни Наві і Яві, зміни Батька Сином А тому Рід – Сварог втілюється в Перуні, Перун у Даждьбогові, Даждьбог у Коляді... Зміна богів – це повість про розвиток Всесвіту в Яві і Наві. Явь і Навь протистоять і протидіють одна одній. Явь народжує, пробуджує, заставляє рухатись. Навь намагається все повернути в первісний стан, її дія приводить до вмирання, згасання.

Біля дверей Яві стоїть Космічна Мати, яка дає енергію для проявлення Всевишнього в Яві, Вона народжує Сина. Велес користується її енергією. Він – Дух, що відкриває двері з Яві в Навь. Чим більше проникає Дух у лоно Матері, тим більше народжується Явь. Дух заставляє рухатись Явь за законом Сварги: по годинниковій стрільці при народженні Яві і проти годинникової – при її згасанні, при наступі Наві. Сварга, що обертається за рухом Сонця – це Сварга Яві, проти руху Сонця – Сварга Наві.

Закон Коляди – третій великий закон Праві. Це закон розвитку, еволюції; це закон Самсари, це вчення про Велике Коло, про День і Ніч Сварога; про Коло, що розділене на 12 зодіакальних епох на Землі. За День і Ніч Сварога земна вісь проходить по всьому Зодіаку і повертається назад. Нині

людство живе в переломну епоху, коли вісь земна покидає знак Риб і переходить до знаку Водолія. В епоху Риб, в епоху Роду, відбувається руйнація старого і народження нового світу. В епоху Водолія Кришень виливає з чаші, наповненої сонячною сурією, Відичне знання; в епоху Козерога на Землю сходить Індра (Числобог, Перун, Прометей), поновлюючи Закон Кар(м)и; в Стрільці володарює Бог Сонця Хор(с), в Скорпіоні сходить Скіпер- звір. В Терезах володарює Велес, у Діві – Мая (Мати Божа, Покрова), у Леві – Даждьбог. У Ракові сходить Кришень в образі Коляди, в Близнюках прилітає Мати Сва (Слава) і народжуються Леля і Полель (Дана і Сіріус), у Тільці Лада передає Богомиру тайну приготування Сур'ї, в Овні – Білояр Даждьбог перемагає Чорнобога Кашея, після чого відбувається Великий Потоп, Чорнобог змінюється Білобогом і Рід відроджує Світ знову. Символ Закону Коляди – 12 зірок по колу на блакитному небі.

Душа

Що є душа? Це те, що робить людину живою. Те, в чому поєднані наші думки і почуття. В душі народжується Любов і через неї ми пов'язані з Всевишнім. В книзі Велеса сказано: “і ми на Землі як іскра. Як іскра господня, як промінь світла, промінь Господа – монада. Майя народжує матеріальний Всесвіт по велінню Всевишнього. Майя робить Всесвіт живим, вселяючи в матеріальні тіла душі, іскри Божі. І через іскру Божу Бог завжди присутній в серці людини... І ми відали як пити Сур'ю (Світло), і йшли до січі, і там отримали напій інший, створений Богами. І він буде нам як Жива Вода в час великої тризни... Піде від нас іскра, і загинемо в п'їтмі”... Все проходить у цьому світі. Явь – матеріальний світ - пронизана смертю. Все матеріальне смертне, як і наше тіло, як і весь Всесвіт. І лише душа безсмертна. В “Книзі Велеса” читаємо: “і так проголосили ми славу Богам, які є Батьки наші, а ми Сини їх. І будемо достойними їх чистотою тіла і душ наших, які

ніколи не помруть. І не вмирають Вони в час смерті наших тіл. Мати Сва сяє в Хмарах, як сонце, і сповіщає перемоги і загибель, але ми цього не боїмось, бо маємо життя вічне і ми повинні турбуватись про вічне, тому що земне проти нього – ніщо...”.

Якщо Дух створюється Всевишнім, еманує з Нього, то Матеріальності з Світу Праматері створюються монадами. Дух у своєму первісному стані, не поміщений ні в які покрови, представляє собою субстанцію, яку в порядку першого наближення можна порівняти з найтоншою енергією. Духовні лише Всевишній і монади – промені, незлічена сукупність богонароджених і богостворених вищих Я, неподільних духовних одиниць, що відрізняються між собою ступенем вродженої масштабності задач у Всесвіті, різноманіттям створюваних матеріальних покрів і шляхів свого буття. Монада, що високо піднялась, може бути в багатьох точках Всесвіту одночасно, але вона не повсюдна. Дух же Божий (Предвічне Дерево Життя) воістину повсюдний. Він перебуває скрізь, без нього не може існувати нічого, навіть те, що ми вважаємо “мертвою” фізичною матерією. І якби Дух Божий покинув її, вона перестала б бути, існувати для нас, вона б повернулась в стан Праматері.

Продовженням Всевишнього в нас є монада, іскра Божя. Монада створює ті перші матеріальні покрови, які називаємо душею. Наступні людські покрови утворюються Землею і Сонцем (їх монадами).

Сім творинь Бога

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – закони Світу Яві і праобрази всього, що має бути у Світі Яві, а також визначає як і через які стадії вони повинні здійснюватись в еволюційній послідовності. Абсолютний Розум – це Закони і принципи побудови, народження, розвитку і еволюції Світу Явленого: це

першоструктури, що відтворюються безмежне число разів, заповнюючи і формуючи Світ Яві; це Зерна Посіву, Єства, Пламена, Початки, Будівники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності.

Коли Розум готовий, Пітьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь; і тоді Зародок згущується в Світову Кулю – Кулю в пустоті, що не належить їй. Спочатку Світ Матерії не має ніяких властивостей і ніяких структур, не має ніяких субстанцій – є лише праматерія. Як аспект Всевишнього – вона вічна. Це неуявима "субстанція" (бо не маємо відповідного слова, щоб визначити цей стан), безречовинне (безатомне), аморфне "щось". Енергія Бога-Сина (Фохат) – енергоінформаційний потік рухом непередставимої швидкості створює Сваргу – спіральний вихор життя і через нього первісні атоми найтонкішого стану Матерії, а потім, послідовно, ще шість ступенів ускладненої тонкої матерії, з яких людським почуттям доступний лише сьомий, найгрубіший рівень. Матерія, що утворює Світ Яві – є еманції (промені) Сина Бога, а сили і енергія – струм Його життя. Не існує мертвої матерії; все, що існує, живе. Не існує духу без матерії і не має матерії без духу. Матерія є форма, дух є життя, і не існує життя поза формою.

Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній Розум пробуджується і перетворюється в Спіральний Вихор (Сваргу), що рухає Всесвіт. Матерія стає живою. Життя передреформі і переживає останній атом при згасанні Всесвіту. Бог-Син пряде живу тканину, верхній край якої прикріплений до Духу (світла Світу Наві), а нижній до тіньового краю, до Предвічної Матері. І тканина ця є Всесвіт витканий з двох світів, двох сутностей воєдино злитих за законами Праві. Тканина розростається, коли подих Вогню над нею, скорочується і розпадається, коли Подих Праматері торкається її. Тоді Сини роз'єднуються і розсипаються, розчиняються, щоб

повернутись в Лоно Матері при згасанні Великого Дня, щоб знову з'єднатись з нею.

Світловий Вихор несе програми розвитку Світу Явленого. Програми стають активною силою – Фохатом, енерго-інформаційним приводом Всесвіту, тканина стає твердою. Те світло, божественне і вічне, є велике світло променисте, найвища слава Бога- Сина. Те світло поважають боги, завдяки йому сяє сонце. З того насіння-проміння виникає розум, що усвідомлює себе і, завдяки тому світлу, розум зростає. Те насіння знаходиться в середині тіл, що світяться, і само, не полум'яніючи жаром, запалює те, що вміщує жар (енергію). Промінь Творіння і Спіральний Вихор водночас (Фохат-Промінь) є Кінь, а Думка-Програма – його Вершник. Фохат розмножує мале проміння, Він скликає і несе іскри в Світ Яві, поєднує їх і створює зачатки Зоряних систем-колес в шести напрямках простору.

На другий день шляхом диференціації нерозділеної живої тканини Бог-Син створює чотири стихії: плазму (вогонь), гази (повітря), рідини (воду) і кристали (землю) – чотири стани проявленої матерії, як образ мовчазного нерухомого Духу. Існували предвічні води (матерія), основа п'яти станів речовини (п'ятий– нейтронний). Серед тих небесних вод затвердили себе Крила Сварога: Білобог і Чорнобог в ефірному просторі (вакуумі). Їх підтримує всепроникаюче і всеохоплююче божественне проміння – насіння. Те насіння божественне і вічне підтримує Небо і Землю, всі сторони Світу, і весь Всесвіт підтримує воно. З нього виникло все. На колесі вічної колісниці, овіяній нев'янучими подвигами і космічними подіями, мчать його невидимі коні, мчать осяяного знаменом мудрості через небесний простір до божественного і нетлінного. Форма Його невловима ні в якій подобі, доступній уяві, і ніхто не може бачити Його очима. Але той, хто пізнавальною здатністю, розумом і серцем пізнає Його, той стає безсмертним (Махабхарата).

На третій день Бог-Син приводить Всесвіт у Рух, наділяючи його властивостями і почуттями.

На четвертий день Бог-Син створює форми: мінерали і матеріальні тіла.

На п'ятий день, коли Земля готова, з сонячним промінням іде посів біологічного життя через воду. Сонячне проміння і вода – це дві стихії, що народжують життя у Світі Явленому. Спочатку рослини, потім комахи і тварини.

На шостий день Бог-Син народжує богів (за Крішною – напівбогів), як своє продовження в Світі Яві, відповідальних за втілення Задуму Божого, за розвиток і еволюцію.

В сьомий день по образу і подоби триєдиної природи своєї Всевишній в образі Бога Сина звертається до богів, дітей своїх і свого продовження в Світі Яві: це ваша пісня. І кожний з вас знайде серед явленого те, що призначене йому; те, що він має продовжити; те, що лише частина цілого. Всевишній в іпостасі Бога-Сина готує тіла людські – помешкання для синів Божих. І після їх готовності сини Божі опускаються і перебувають в них. Люди – діти Всевишнього – були задумані Ним одним, і ніхто з богів не брав участі в їх створенні.

Народження, буття і час прощання в Світі Яві пов'язані з життєдайним потоком божого дихання, потоком Творення. Страшний той ілюзорний потік невидимого світла. Під охороною і наглядом богів він розпадається на дванадцять потоків. І душі, що хочуть "напитись" з нього, злітаються до нього і п'ють з нього. Серед всіх істот лише для людини призначив Бог той потік. І безкрилі людські душі попадають на дерево незнання, з золотим листям, і звідти, отримуючи крила, розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм призначенням, приймаючи нове народження відповідно своїм нахилам. І ті, у кому присутній Дух Божий, стають вчителями, поводитирами людей, самі залишаючись людьми. Всі інші, хто несе в собі іскру Божу, мають пройти довгий шлях навчання, становлення і сходження до Горнього, до Вишнього. Бог-Син

створив Всесвіт, будучи Ним Самим, людина вчиться творити і творить нові світи в світі явленому.

Від повного потоку Знання відтворюють вони Всесвіт в усій його повноті, і від повноти тої самі стають наповненими. Від повного вони розсівають все, що складає повноту, і в підсумку повне залишається і зберігається. І з того повного розповсюджується "вітер", і в повному він міститься і утримується. З нього виникли іскри і світло життя, і в ньому перебуває вся сукупність життєвих сил. Весь Всесвіт пішов від Того, але Те не можна пояснити (в зрозумілих термінах). Подих поглинається видихом, а дихання поглинається Місяцем (як втіленою волею), і те Дихання поглинає Сонце, а дихання Сонця (як пізнавальну здатність) поглинає Вищий Дух-Світова Душа, Всевишній.

Як пояснити Сварога, Його народження, смерть і безсмертя? Як пояснити Його полярність, Білобога і Чорнобога і їх продовження – богів, нижчих рівнів? Правда і неправда однаково пов'язані з істиною. У сущого і не сущого, існуючого і не існуючого – одне і теж джерело. Ні добрими, ні поганими діями не можна досягнути порятунку (і вічності), як це розуміють люди, бо все вважається рівноцінним. Те ж стосується і безсмертя. Хто засвоїв те глибоке, може досягти пізнання, а пізнавши побачити в усьому Єдиного Творця і усвідомити Його задум. Не існує Слова і не існує Мелодії, що лине не від Бога, як і того, хто б зміг змінити Мелодію наперекір Богу і Долі. І, якщо хтось із богів Світу Явленого відкриє потайні думки своєї свідомості, той зрозуміє, що вони лише частина цілого і є свідками слави Всевишнього. І навіть тоді, коли вони вважають, що досягнули задум Божий, то несподівано серед бурі пристрастей земних і небесних виникає нова мелодія і нова тема, схожа і не схожа на попередню. І вона набуває грізної сили і нової краси, і ніхто не може її подолати, бо вона вбирає в себе невимірну міць і неосяжну глибину Всевишнього.

Все у Всесвіті змінюється, тече, розвивається: батька змінює – син, а донька – матір. Змінюють один одного боги і люди. Тривалість життя відповідає тривалості Завдання, що стоїть перед ними (і їм призначеного). І як смертні одні, так смертні і інші, як і все у Світі Явленому. Безсмертні лише душі, що в кожному новому втіленні підіймаються важкими шляхами навчання і усвідомлення сутності буття на шляху сходження в Дусі до Горьного, до Вишнього.

Відичні боги

Відичні боги – боги наших батьків. Хто забув про Богів батьків своїх - поклоняється чужим Богам. Хто зрадив Богам пращурів, той зрадив себе і, в значній мірі, перестав бути самим собою, став придатком іншого етносу. Щоб відновити себе, зрозуміти сенс буття народу і буття власного, маємо повернутись до відичних Богів. Яким же Богам поклонялись наші батьки?

Всевишній – єдиний Бог; Бог, що обіймає все сутнє; Бог над всіма світами. Він в часі і поза часом, в просторі і поза простором, в нас і поза нами. Всевишній – це Вічне Джерело світів Ірію, Наві, Праві і Яві, Всесвітів що були, є і будуть. Всі інші боги – невидиме для людей продовження Всевишнього. На земному рівні Всевишній уявляється як Світове дерево Духу предвічного, Дідом- прадідом, Корочуном.

Символ Всевишнього Триглав (Трисил, Трисул).

Сварог – Бог-Син, Продовження Всевишнього в Світі Явленому, Творець Світу Явленого, нашого Всесвіту. На рівні Сонячної системи – Сонячний Бог. В течії Буття сприймався пращурами через окремі якості, отримуючи імена Родогоща, Кришня (Крішни), Вишнього (Вішни). В якості Сонячного, Небесного Вогню отримував імена Сваржича – бога Вогню (Агні), Цура, Сура (Сур'я), Вогнебога, Сімаргла, бога семи зірок, семи ярил. В перекладі на сучасні поняття: Сварог =

Сва(стя) + Ро(к) → творець слова (долі), творець живого Всесвіту. Іноді виступає в якості Рарога – бога долі. Символ Сварога «він - вона» або «ін - янь».

Сварог полярний сам собі. Два полюси Сварога – два крила: Білобог і Чорнобог. Білобог і Чорнобог існують лише разом, як дві протилежні якості одного і того ж. В єдності Білобог і Чорнобог протистоять один одному та заперечують один одного, і, в одночас, кожний себе, переходячи з якості в кількість і із кількості в нову якість.

З Білобогом у людини асоціюється поняття раю, з Чорнобогом – пекла, що носить іноді назву тартари. На рівні Сонячної ієрархії Білобог виступає як Ярило, іноді Сур, а в земній ієрархії – як Див (диво, дивина), або Троян. Чорнобог асоціюється з Денницею на Сонячному рівні, а на земному рівні з Дисем (Богом підземного царства Дияволом).

За три світи Наві – Ірію, Праві і Майї (Праматерії, Брахмо) відповідають Яма, Світовіт і Покрова.

Яма – Бог потойбічного світу, Ірію-Наві, Вирію, цар-пастух тих, хто відходить у Вирій, допомагає померлим. На Сонячному рівні Яма виступає як Мара. В жіночому значенні Мара – Богиня холоду, спеки, несприятливих обставин. На земному рівні Яма – це Богумир.

Символ Ірію Гора Меру, що відображається білочорною пірамідальною ієрархією.

Світовіт — Бог життя, він же Святівіт. Бог Світу Праві, відповідає за принципи і закони, що керують Світом Яві. Світовіт несе життя через світло; це світло життя, іскра божа, бог світла, чотириликий бог, Промінь Творення, Фохат. Він же Світовид (видиме проявлене світло). Світовіт чотириликий Бог, який бачить все, знає минуле і майбутнє. На рівні Сонячної системи – це Числобог або Савітар – наглядач за колесом Сварога. На земному рівні – це Вій (Ваю, Орфей, Фея, Стрибог). Вій – Бог повітря, звуку, пісні, слова, все знає і відає, Бог мудрості.

Числобог (Індра, Перун) – проявлений Сварог, Бог Світу Яві; Бог, який слідкує за життям, повертає колесо часу (коловорот, сваргу), тримає "в руках" Сваргу, слідкує за світовим порядком, відповідає за Кар(м)у, відраховує дні Самсари. Він же бог грози, як символ вищих, небесних сил.

Покрова (Дана, Лада, Леля, Берегиня) – Божа мати, проявлені предвічні космічні «води», вода-мати, богиня життя, води, течії, еволюції, миру, злагоди, любові; Богиня сім'ї, Роду, захисниця і берегиня. Ще одне ім'я Покрови – Купала. На рівні Сонячної системи Покрова виступає як Мати Сва, Слава; на земному – Макоші – богині Землі, народжуючої матері, що турбується про своїх дітей, Богиня урожаю і достатку.

Сварог, як Творець Світу Яві на рівні Всесвіту, отримував ім'я *Рами* (Брами), на Сонячному – Індри, на земному Перуна. Індра і Перун доволі часто виступають втіленням Світовітом з функціями законодавців Числобога і Вія. Символ творення Світу Яві - Сонячний хрест.

Підтримує життя Світу Яві *Вишній* (Кришній, Крішна, Вішну). На Сонячному рівні Вишній трансформується в Ра, Ярилу; на земному – Даждьбога. Ярило, як Бог Сонця, в якості весняного Велеса відповідає за сходження в розумі і в дусі, за навчання, за погоду, за клімат, за земну еволюцію.

Переміни в Світі Яві зобов'язані Велесу (Сіві, Шиві). Велес стоїть на межі Яві і Наві, це Бог мудрості і провідник у Світ Ірію-Наві через річку Лету. Він же Бог Сонця, що сходить і заходить, брат Хорса – Бога Сонячного диску. Відповідає за достаток, надбання, благоплуччя. На земному рівні роль Велеса часто перепоручається Дідуху (Місяцю, Василю). Дідух – Бог Місяця, що поєднує вогонь і воду, змінює періоди згасання природи і її відродження. Символи Велеса Сварга (Свастя, Свастика) і «Око». Велес в іпостасі Одина є Богом, що споглядає Світ Яві одним оком, а іншим дивиться в світ Ірію – Наві.

Богом земної біосфери у наших прабатьків був Пан.

Пан – бог біосфери, яку буде за допомогою п'ятипроменевої симетрії, протистоїть Кар(м)і і Інді, продовжуючи життя.

Священними в вірі пращурів слов'янських народів (як і більшості індоєвропейських) були наступні образи – символи:

Прадерево (Іггдрасіль) – світове дерево, дерево на якому народжуються душі, і які, отримавши крила, розлітаються за своїм призначенням в пошуках своєї долі. Інше значення – Чумацький Шлях, Галактика.

Лета (Літо) – річка між світами Явленим і Вирію, між весною і осінню. Річка через яку душі відлітають у Вирій і через яку повертаються в світ Яві.

Око – воно ж Сонце, воно ж око Варуни, Одіна, Зевса, Ра, Аллаха – богів чисельних релігій минулого і сучасності; Око, що слідкує за всім у Всесвіті і все бачить, для погляду якого не існує перепон. Вважається, що боги мають два ока: одним вони все бачать у світі Яві, другим – у світі Наві.

Рот (і принцип Рта) – межа, першоджерело, боже слово, первісний вогонь, межа Наві і Яві, раю і пекла, бог, що відповідає за річ, ритм, кругообіг.

Меру – гора богів, божий престол в світі Наві, в Вирії.

Тріта – Триглавий, Пояс Оріона, бог, що дивиться в три світи (Наві, Праві і Макоші). Він же Троян, триєдиний простір.

Валу – бог охоронець, стоїть на межі космосу і хаосу (вал). Він же Віл, Волес, Велес.

Асура Мага (Ахура Мазда) – мудрий, могутній сонячний бог.

Шуша (Суша) – Змій вседержитель.

Пуруша (Пу-Руша) – пути рухаючий. Створювач світу.

Тартари – підземний світ.

Салілама – "біле-зламале", білий розвернутий простір.

Савітар – наглядач за колесом Сварога.

Тара (Та-Ра) – богиня планети Венери.

Пушана (Пути Шани) – шлях пошани.

Сома – світові води, світова риба.

Гери – ушавлені, Гера, герой, Геракл – ушавлений.

Особливе значення в Відичній вірі надавалось світилам: Зорі – Венері, Сободаю – Юпітеру, Полелю – Сіріусу, Золотому плугу – Оріону (Білояру), Волосу – сузір'ю Тура (Тільця) і Волосожару – Тільцю з Плеядами.

Звичайно, перераховані боги не відображають всього пантеону богів Відичної віри, але вони підкреслюють один із основних її догматів, а саме: всі боги – це одна, або кілька якостей Всевишнього в світі Явленому; і всі вони один єдиний бог Всесвіту і світів інших – Всевишній.

Шлях до Вишнього

Шлях Праві – це шлях до Бога, шлях у відповідності з призначенням на Землі. Шлях Праві – це шлях духовного зростання, це життя по правді, відповідно з відичними законами, це підтримка кастовості суспільства і вічової влади. За Велесовою книгою князі і вожді мають вибиратись вічем – всіма дорослими. "...І ось в старі часи багато родів мали вождів, яких вибирали старійшини на вічі. І ми мали князя, який обирався на сім коло (сім років). І всяким родом правив чарівник, і жертви творив. І всякий рід мав старого чарівника, який на Родогощі служив. І це було Прав'ю".

Підіймаючись до Всевишнього людина має пройти чотири ступені.

Перший ступінь – це шлях служіння рідним і суспільству. На цьому етапі необхідно:

- розвинути в собі культ сім'ї, родини, батьківщини;
- навчитись жити за принципом – "не нашкодити";
- дотримуватись ідеалів добра, справедливості, людяності, служіння;

- вести себе з повагою до оточуючого, розумного, живого Всесвіту;
- жити за законами гармонії з навколишнім середовищем;
- нести відповідальність за слова і вчинки, що принижують людську гідність і людську сутність;
- турбуватись про близьких і рідних, про оточуючу природу, допомагати беззахисним, хворим, тим, хто попав у біду не з власної волі.

Другий ступінь – це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. На цьому шляху необхідно вчитись, вчитись і ще раз вчитись з тим:

- щоб розкрити свідомість і не дати їй "зацементуватись" з роками;
- щоб навчитись самостійності і творчості в кожній справі;
- щоб бути винахідливим і завжди шукати кращий варіант;
- щоб не захаращувати свідомість бур'янами, щоб вона засівалась, перш за все, добрим і вічним;
- щоб розрізняти слова, бажання і наслідки; поняття: хочу, можу і треба; щоб розуміти, що кінцевий результат залежить не від слів, а від їх реалізації. Бо казав І.Христос: "Не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх";
- щоб усвідомити, що основа успішного навчання – повторення і закріплення пройденого, що це рух по спіралі;
- щоб відрізняти важливе від другорядного, ядро знання від його периферії;
- щоб свідомість була не руйнівною, а будувалась у гармонії з розумністю оточуючого Всесвіту;
- щоб рівень свідомості і висоти сходження залежав від рівня проблем і задач, що вирішуються, від мети, яку ти ставиш в житті і якої маєш досягнути.

На шляху пізнання маємо пам'ятати, що шлях пізнання звивистий: те, що сьогодні абсолютна істина – завтра відносна; а тому важливо, щоб людина мала чисте серце і йшла під проводом вчителів добра і світла. І якщо на цьому шляху

людина уникає спокуси пустого мудрування, не загордилась, усвідомила малість своїх знань і те, що є непізнаванне, безмежне; те, що за межами нашого світу; зрозуміла, що у Світі є Причина, то така людина наблизилась до третього ступеня.

Третій ступінь – це шлях оволодіння знаннями духовними. Ідучи цим шляхом, людина має перш за все:

- розкрити душу для безмежного сходження Духу Господнього;
- жити за принципами всеосяжної любові і власної жертвовності перед Богом, природою, людством, родом і родиною, не принижуючи гідність власну і гідність інших, шануючи старших і менших;
- мати територію власного "Я", територію творчості душі, на якій би вона зростала і міцніла;
- мати етичну межу, нижче якої вона не зможе опуститись ні за яких обставин, межу людської гідності і людської сутності;
- жити в духовній гармонії з оточуючим Всесвітом, за заповідями великих Духотворців минулого і сучасності, за правилами екології душі і розуму;
- іти шляхом духовного очищення через усамітнення і молитву, через сповідь і прощення.

На шляху оволодіння знаннями духовними людина обирає духовного наставника – вчителя і стає послушником – учнем. Після цього людина стає сама духовним учителем, волхвом, чарівником, священником.

Найвищий ступінь – *четвертий*. Той, хто зійшов на нього, стає вчителем учителів; тим, хто будить Волю Людства, Побудом, Буддою. Побуд – це духовний Вчитель, що став просвітленим. Побуд може піти з Землі для служіння Всевишньому, може повернутись на Землю, щоб нести Слово і Волю Всевишнього. На шляху служіння Всевишньому Побуд несе людям:

- закони Шляху Праві;
- закони Шляху Даного;
- закони Шляху Очищення.

Побуд має донести людям усвідомлення невинноватковості життя і його подій, допомогти в визначенні Меті і в пошуку засобів вирішення високих завдань, що стоять перед людством і окремою людиною; навчити долати перешкоди і незгоди; розрізняти дійсні і ілюзорні цінності буття, на власному прикладі показувати необхідність і важливість сходження Людини до Горнього, до Вишнього; на прикладі власної жертвовності навчати інших жертвовності і служінню Всевишньому, прививати рівень космічного погляду, свідомості, мислення і духовного зору на буття власне і Буття Всесвіту.

Шлях Даний – це шлях призначення на Землі, це доля людини, її земне коло буття, коло Самсари. Кожний наступний крок людини – це уроки, які вона має засвоїти, і задачі, що має вирішити в даному втіленні; це наступний клас школи земної. Для того, щоб людина могла виконати призначене їй, вона має у цьому житті набути досвіду і знання для виконання майбутньої ролі у Всесвіті. В цьому житті вона має отримати те, що знадобиться для вирішення задач наступного. І якщо людина йде шляхом свого призначення, Шляхом Даним, то в відповідний час їй зустрінеться необхідна людина і необхідна книга, і події будуть розгортатись найліпшим чином. Якщо ж людина збилась з дороги, марнує час і нівечить життя, то отримуватиме попередження і синці, а негаразди переслідуватимуть доти, доки вона не повернеться на шлях навчання і служіння.

Як визначити шлях своєї долі, Шлях Даний? Відповідь кожен має знайти в собі самому, маючи на увазі, що не буде підбирати людина все те, що лежить на дорозі, а лише те, що може знадобитись у майбутньому; те, що їй необхідно для наступного кроку. Тож досить лише уважно придивитись до

самого себе, щоб зрозуміти сенс власного буття і усвідомити шлях своєї долі.

Шлях Даний – це не шлях розваг і байдикування. Не зрозуміє людина болі іншої, якщо у самої не боліло; того, хто плаче, якщо сама не плакала, а ситий – того, хто голодний. Біль і радість, здобутки і втрати даються Богом людині по силі її, як уроки на майбутнє, якщо вона йде шляхом своєї долі. І чим важчі уроки, тим більші досягнення на шляху сходження. Кожний має пам'ятати, що кожен день і кожний час людина має не прогуляти, і не бігти в піні за ілюзією, а прожити і пережити.

Шлях очищення – це шлях прийняття рішення, це підготовка до духовного контакту з Всевишнім через піст (фізичне очищення), усамітнення (очищення свідомості) і сповідь (духовне очищення). Тривалість і глибина очищення залежать від ступеню сходження людини до Всевишнього, від Шляху Праві. Шлях очищення – це шлях жертковності і прощення, це глибинне усвідомлення важливості і необхідності пройти призначене, це життя за заповідями Божими: не нашкодь, не бери чужого, не перелюбствуй, не бреш, не пий спиртного і не вживай наркотиків, не принось неправдивої клятви, не лицемір, не переступай межу людської сутності, не зраджуй, стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе, люби Господа.

Закон Кари. Щоб ніхто не зміг змінити сюжет втілення Задуму Всевишнього, у Всесвіті діє закон Кар(м)и, що повертає всі процеси і події при їх відхиленні в русло Творення. Закон Кари – це закон відповідальності минулого і даного перед майбутнім, це відповідальність за чотири Гріхи Людства: першородний, батьківський, людський і власний. Першородний гріх – це гріх людини – хижака від природи, її руйнівника; за батьківський гріх до четвертого покоління відповідають діти, онуки і правники; людський гріх проявляє себе у законах і моралі суспільства. За ці гріхи людина

відповідає впродовж власного життя. За четвертий гріх, власний, відповідальність починається відразу і подовжується на шляху нових народжень до вичерпання покарання.

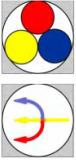
Закон Кари не діє лише в випадку, коли людина неухильно йде Шляхом Даним, Шляхом Долі, бо на цьому шляху "порушення" є передбаченими і несуть позитивні для Всесвіту зміни згідно з Задумом Творця.

Догмати (інваріанти) Відичної віри.

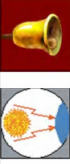
Кожна віра, як і всяка система цільового призначення, побудована на кількох догматах (постулатах, інваріантах), що залишаються незмінними доти, доки система не виконає свою задачу. В склад догматів віри можуть входити як принципи будови і еволюції Всесвіту(в буддизмі дхарми), так і принципи, що об'єднують певну множину людей в єдиній вірі за єдиними законами моралі і етики. Поширюючись з одної спільноти людей на інші віра змінюється, модифікується, розбудовується, трансформується. Умови життя і виживання на даній території і в різних обставинах накладають відбиток на свідомість людини і на сприйняття тих чи інших законів в якості більш важливих і домінуючих. Кожен народ, чи якась його частина, прошарок суспільства вибирає в якості беззаперечних один, або кілька догматів, а також відповідаючих існуючому в даній спільноті світогляду богів. Змінюються умови буття суспільства, поглиблюються уявлення про оточуючий Всесвіт і на зміну одним богам приходять інші, час існування яких визначається часом існування етносів і в середньому складає близько двох тисяч років.

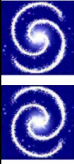
Найбільш глибокою, змістовно відповідаючою сучасному природознавству є Відична віра – віра наших прашчурів. Відична віра побудована на основних принципах будови живого розумного Всесвіту і включає 34 догмати, частина з яких є світоглядними, а частина – об'єднуючими людство в

єдине ціле, а тому обов'язковими до виконання. Всі інші сучасні світові релігії є спрощеними варіантами Відичної, а тому повернення до Відичного світогляду не викликає релігійної конкуренції і нетерпимості, бо кожна з існуючих релігій є лише частиною Відичної, її спрощеним і деформованим варіантом, що можна бачити з наведеної таблиці принципів і догматів.

	Догмати, інваріанти Війничої Віри	Символи	Війнична Віра Trinitas, Тристан	Індуїзм	Пантеон боїв Шумерії	Пантеон боїв Вавилону	Пантеон боїв Єгипту	Пантеон боїв Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудизм	Пантеон боїв Риму	Християнство	Мушльманство	Конфуціанство	Діаспизм
1.	Всевишній триединий, вічний; Бог Вогню(Агні)		Всесвітній, Ра	Кришна, Агні	Ен-ліль	Ас-тар-та	Ра	Зевс	Мітра	Яхве	Юпітер	Бог син Христос	Аллах			
2.	Дух предвічний, Пралеревожиття, Вирій		+	+					+	+						+
3.	Світ Праві, світ законів(дхарм)		+	+						+					+	
4.	Світ Маїї, Вічно народжуюча мати		+		+	+		+						+		
5.	Ієрархії Світу, гора Меру		+					+		+						
6.	Хаос, світ нерозділених боїв		+	+					+						+	
7.	Син Всевишнього, Сварог, «він»-«вона»		+												+	
8.	Біллобог і Чорнобог		+	+		+			+		+		+			
9.	Колочакра, закони і план розвитку Світу Яві, третє творіння		+	+						+						

Догмати, інваріанти Відичної Віри	Символи	Відична Віра Триплів, Тристан	Індуїзм	Пантеон боїв Шумерії	Пантеон боїв Вавилону	Пантеон боїв Єгипту	Пантеон боїв Триплі	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон боїв Риму	Християнство	Мусульманство	Конфуціанство	Джаїзм
Сварога															
10. Сім творінь Сварога, Світ Яві		+	+						+	+		+			
11. Спуск Духу Предвічного в лоно Маїї, Сонячний хрест, Закон Роду		+										+			
12. Зародок, Прайице, ДНК Всесвіту		+	+	+					+						
13. Сварга, Свастія, подих Бога, Закон Велеса. Перше творіння Сварога		+	+						+						
14. Народження Всесвіту, друге творіння Сварога		+								+					
15. Коло Сварога, коло Самсари		+													
16. Запліднення, 2 стихії народжуючі життя: сонячне проміння і вода, п'яте творіння Сварога		+													

	Догмати, інваріанти Віничої Віри	Символи	Вінична Віра Триплія, Тристан	Індуїзм	Пантеон боїв Шумерії	Пантеон боїв Вавилону	Пантеон боїв Єгипту	Пантеон боїв Триплії	Зороастризм	Буддизм	Іудизм	Пантеон боїв Риму	Християнство	Мушльманство	Конфуціанство	Дасизм
17.	Побуд Будда, поште творіння Бога Дзын		+	+	+				+	+	+		+			
18.	Біосфера, Зірка Ярила, 5-ти промє- неа симетрія життя		+													
19.	Дерево життя, ДНК, четверте творіння Сварога															
20.	Сьоме творіння Сварога, знак лю- дини		+													
21.	Покрова, Беретиня життя, Майя- Земля Макош		+										+			
22.	Закон Роду в біосфе- рі, Родова гілка		+	+						+	+					
23.	Закон єднання, Сніп		+					+								
24.	Богоявлення, сяюче серце		+	+					+	+	+		+	+		
25.	Вість, Авеста Корекція шляхів розвитку,		+						+				+			

	Догмати, інваріанти Віничної Віри	Символи	Вінична Віра Трипільця, Тристан	Індуїзм	Пантеон боїв Шумерії	Пантеон боїв Вавілону	Пантеон боїв Єгипту	Пантеон боїв Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон боїв Риму	Християнство	Мугульманство	Конфуціанство	Даосизм
26.	Шлях Даний (12 квіток, 12 стрі- чок) Вінок життя, долі		+		+											
27.	Закон Кар(м)и		+	+						+						+
28.	Закон нагляду		+				+									
29.	Дерево знання, добра і зла		+													
30.	Закони, заповіді людства		+								+					
31.	Жертовність, служіння		+									+	+			
32.	Очищення душі, сповідь перед Богом		+	+					+		+		+			
33.	Усамітнення, очи- щення свідомості		+	+						+			+			
34.	Зірка на долоні, схо- дження Духу людсь- кого		+	+					+	+					+	+

Відичні свята і традиції

Головними відичними святами, загальними для всіх, є:

Різдво – свято народження Бога-Сина, Творця Світу Явленого. Відзначається в день зимового сонцестояння.

Великдень – свято воскресіння Природи, перемоги Білобога над Чорнобогом. Відзначається в день весняного рівнодення.

Троїця – свято Всевишнього, свято єдності трьох космічних сутностей, що визначають Буття Всесвіту. Це час літнього сонцестояння.

Покрова – свято Матері Світу, Духу Явленого, що захищає нас, дає віру і надію на майбутнє. Відзначається в день осіннього рівнодення.

Особливими днями в житті кожної людини є:

- день народження;
- іменини;
- хрестини;
- вступ в дорослий світ;
- вступ в подружнє життя (вінчання);
- народження дітей;
- відхід у Вирій.

Ім'я новонародженому дають на 9 день життя, бажано з імен святих даного дня, або з імен найбільш поважних членів (померлих) родового дерева.

Обряд хрещення бажано здійснити перед днем народження, через рік життя.

Свято вступу в доросле життя проводиться на Троїцю для підлітків, вік яких досягнув 16 років.

Свято вступу в подружнє життя проводиться після Покрови. Найкращий вік для цього у юнака – 22 роки, у дівчини – 18. Це свято *вінчання*.

Свято народження дитини – це *свято продовження Роду*. Найкращі дні народження приходяться на квітень (друга

половина) – жовтень (перша половина) місяці (сузір'я Тільця, Близнюків, Раку, Лева, Діви, Терезів).

У час Тризни душа покидає тіло. Це відбувається на третій день після смерті; після чого за відичною традицією тіло спалюється. На дев'ятий день душа покидає родову гілку, на 40-й день – відходить із Землі до дня нового втілення. Найкращий варіант нового наступного втілення – це повернення на свою родову гілку. А для цього бажано, щоб народжувались діти у дітей власних і онуків. Без дітей родова гілка засихає і Рід зникає назавжди. Третій, дев'ятий і сороковий дні – це дні прощання і поминок. Два рази на рік (тиждень після Великодня і тиждень після Покрови) справляють дні пам'яті по померлих родичах і близьких.

Великий гріх перетворювати поминки в "п'яне свято". В ці трагічні дні всі рідні і знайомі мають думати перш за все про те, як допомогти близьким померлого і, ні в якому разі, не пирувати за їх кошт. Співчуття родині висловлюється не за столом, а на цвинтарі. В перші 9 днів після смерті близькі і рідні померлого звертаються до членів Роду в Вирії, щоб ті зустріли душу померлого і були їй провідниками у Світі Наві, бо Світ Наві живе за законами подібними до земних; і там є боги і душі добрі і недобрі, лікарі і вчителі, мисливці і браконьєри душ людських.

У кожного поселення (або у Роду, родини) святкується окреме свято "Введення в храм", коли всі жителі даного поселення в знак вдячності до засновника і охоронця поселення "возносять його" і просять про захист і допомогу.

Переважний вплив того чи іншого бога на земне буття за уявленнями прабатьків відповідав окремим періодам року:

- 22 грудня – день Сварога, Сина-Бога, Різдво;
- з 22 грудня по 22 січня – час Стрибога, Дідуха, Василя, Числбога;
- з 22 січня по 22 лютого – час Вія, Вея, Софея; Софії і Кришня;

- з 22 лютого по 22 березня – час Ярила, час Роду;
- 22 *березня* – день Білобога, Великдень;
- з 22 березня по 22 квітня – час Білояра-Даждьбога;
- з 22 квітня по 22 травня – час Лади і Роду;
- з 22 травня по 22 червня – час Купали, Матері Сва, Слави;
- 22 *червня* – день Всевишнього, Троїця;
- з 22 червня по 22 липня – час Перуна;
- з 22 липня по 22 серпня – час Макоші і Даждьбога;
- з 22 серпня по 22 вересня – час Світовіта;
- 22 *вересня* – день Матері Світу, Покрови;
- з 22 вересня по 22 жовтня – час Велеса;
- з 22 жовтня по 22 листопада – час Хорса;
- з 22 листопада по 22 грудня – час Коляди.

Організіція культової частини Відичної Віри

Одним із найважливіших моментів формування відичного світогляду є формування і підтримка відичного егрегора. Складовими базовими елементами структури егрегора Відичної віри є Слово, символи і культи, що є інструментом священнослужителя. Підтримка егрегора і спілкування з ним відбувається в вибраних місцях – Храмах, де людина налаштовується на контакт з егрегором через проповіді і ритуали.

Інформаційна частина егрегора має дві складові: усну і письмову (або знакову). До усної відносяться суб'єктивні уявлення, що передаються переказами. До знакової належать книги, заповіти, заповіді і догмати, кодекси, літописи життя і діяння святих і церкви. Все перераховане відносно Відичної Віри має бути створено або відновлено найближчим часом.

Інформаційна частина має супроводжуватись символічною, до якої входять космічні символи, етнічні, природні, в тому числі символи богів, величних духів, егрегорів. Символи

можуть бути іконічними, модельними (із дерева, металу та інших матеріалів), природними.

До культової частини відносяться богослужіння, таїнства, що пов'язані з найважливішими подіями в житті людини і природи, а також з етапними подіями на Шляху Сходження.

Зв'язуючими ланками між віруючим і єгредором Відичної віри є священнослужителі. Священнослужителі у своїй зовнішності, в поведінці, у відносинах з людьми мають відповідати вимогам, сформульованих до тих, хто обрав Шлях Сходження в якості змістовної частини свого життя. Зовнішність має бути лагідною, спокійною, доброзичливою. Одяг, що використовується, рослинного походження, голова непокрита, як і ноги, для контакту з земними і небесними сутностями (але не на морозі) Священнослужитель має жити за Заповідями Відичного світогляду і морально-етичного кодексу III-го тисячоліття.

Священнослужителя має обирати (або давати згоду) громада, а контролювати його діяльність – церковна рада, що вирішує всі поточні справи церкви, в тому числі майнові як самої церкви, так і священнослужителя. При невідповідності священнослужителя вимогам сану громада звільняє його, обираючи собі іншого. Священнослужитель у випадку звільнення має почати свій Шлях Сходження знову з самого початку.

У виконанні функцій священнослужителю допомагають віруючі, що йдуть Шляхом Сходження, але не досягли необхідного рівня. Функції священнослужителя може виконувати людина, достойна цього призначення за визначенням церковної ради. Рівень готовності священнослужителя визначається Радою священнослужителів регіонів за рекомендацією громади.

Обов'язковим обмеженням життя священнослужителя є матеріальне: воно не повинно нічим виділятися у цьому відношенні від життя віруючих. Священнослужитель не

повинен мати свого майна і користуватись лише наданим для нього громадою. У випадку, якщо церковна рада не виконує своїх функцій, вона має бути переобрана за зверненням священнослужителя до громади.

Центрами діяльності і впливу егрегора на віруючих є храми та інші культові споруди. Храми мають будуватись на підвищеннях з тим, щоб бути в полі зору віруючих. Архітектура храмів має підкреслювати космічність, прагнення до вишнього, небесного і відповідати призначенню. Будова храмів має бути зручною і гармонійною, затишною і без зайвих деталей, що відволікатимуть віруючих від думок про Горнє, про Вишнє, про свій шлях і своє призначення у Всесвіті, про досягнення і помилки на Шляху Сходження.

Оточуюча природа має ландшафтно доповнювати храмову архітектуру, нести в собі елементи відичного світогляду і мати в своїй структурі квіти, рослини, дерева, птахів і тварин, що стали природними символами даного етносу (для українського це чорнобривці, м'ята, барвінок, троянди, калина, вишня, дуб, тополя, береза, ясен, яблуня, ластівка, синиці, лелека (бусел) і т.п.). Вагому роль в оформленні церковного (храмового) комплексу відіграє кладовище (могилки). Воно розташовується за межами поселення, церкви і має ділитись на дві частини: світлу і темну. На світлій знаходяться поховання тих, хто служив людям і Всевишньому, на темній ті, хто руйнував життя своє і чуже, шкодив живому Всесвіту. Останки других краще спалювати взагалі, щоб їх негативна інформація не шкодила живому.

Особливого значення в богослужінні і в таїнствах мають речі, що допомагають налаштуванню віруючих на Вишнього і на його продовження – Відичного егрегора. Інструментами налаштування є різного роду навіювання через світло, музику, вогонь, кольори, благовоння, хори, дзвони, бубни. Та найважливішими інструментами спілкування людини з Вишнім були і є думка-слово та почуття.

Принципи будови Всесвіту

Історія Всесвіту починається з моменту його народження. Як сказав Святий Августин: “Світ створено з часом, але не в часі”. Ми нічого не можемо сказати про те, що було перед народженням Всесвіту, окрім того, що існували Вічні Категорії Духу, Праматерії і Законів Праві. Дух – це те, що дає життя і само є життям; те, що робить Матерію живою, проростаючи в ній; те, що сприймається нами як Прадерево життя. Праматерія – це основа будови і життя Всесвітів; те, що називаємо в класичній фізиці матерією в безструктурному і беззмістовному стані, або вакуумом. Закони Праві – це закони будови і розвитку безмежної кількості варіантів Всесвітів.

Індра, бог Відичної Віри, бог, що знає майбутнє і минуле, говорить: “Мені знайомий страшний розпад Всесвіту. Я бачив, як усе знищується всякий раз знову і знову в кінці всякого циклу. В цей жахливий час кожний атом розпадається на первісні частинки Вічності, з яких колись виникло все. На жаль, ніхто не порахує Всесвіти, які пішли безслідно і виникнення нових, які знову і знову народжувались із безформенної безодні цих вод. Хто порахує минаючі епохи світів, що без кінця змінюють одна одну?”

Народженню Всесвіту передує Задум Сина Всевишнього Бога-Сварога, який водночас і Всевишній і його продовження – втілення, паросток Прадерева життя, Духу Предвічного; і Того, Хто присутній там, де відсутній і відсутній там, де присутній. Із Законів Праві вибираються необхідні для побудови, розвитку і буття майбутнього Всесвіту. У відповідності до Задуму створюється інформаційна модель Всесвіту, що поєднуючись з енергією Духу стає “світлоносною”, де енергія – “кінь”, а думка (інформація) – “вершник”. Син Бога створює “Сваргу”, - світловий енерго-інформаційний “вихор” і сам стає Сварогом, насінням, що проростає в Праматерії. Спочатку Сварог є монада, неподільна

енерго - інформаційна одиниця -матриця, утворення і структуру якої уявити ми не можемо, бо вона не має ні просторових, ні часових, ні зарядових (структурних у просторі і часі) ознак зрозумілих нам. Проникаючи і проростаючи у світ Праматерії Монада Сварога створює у відповідності до програми-Дживи (програми - життя) свої перші Покрови, що сприймаються нами як речовина. Спочатку “думка - енергія”, “думка-світло”, потім “думка - форма”. Від “подиху” Сварога на Монаді Сварога в Праматерії, що сприймається як Ніщо, Первісні води, Хаос, вакуум, виникають (утворюються, народжуються) перші Покрови, ”втілюючись” в майже безмежній (для нашої уяви) кількості часток-променів, що на його монаді програмуються, перетворюючись в пари “частка - античастка”. Кожна частка несе в собі ознаку тяжіння ; вона притягує те, чого їй недостає до цілого, і відштовхує те, що зайве. Водночас Сварог “народжує” нові монади, що є частиною і продовженням його самого і які проростаючи в глибини Праматерії народжують монади ще нижчого рівня.

Монада може утворити свої перші покрови лише розділившись у собі, ставши полярною, парою в єдиному, чи окремо “він - вона”. На полюсах Монади Сварога формуються покрови електродинамічних структур і явищ, Світ Яві. Всі кванти промені, всі елементарні ”частки” є продовженням тіла Сварога, його втіленням, а тому все тяжіє за цією ознакою до цілого, до Монади. І це сприймається нами як гравітація.

Кожна елементарна частка Покровів є “вихором” у вакуумі, продовженням “Сварги”, що надає властивості “потенціальної ями”. Взаємодія з іншими подібними утвореннями обумовлюється співвідношенням між енергією кванта-променя (руху) і енергією структури, що будується (потенціальною енергією). Найменша частка енергії сприймається як квант дії (постійна Планка), що утворює найменшу цеглину в будові речовини. У стані руху це енергія помножена на час, у структурному стані – це координата (простір) на імпульс.

Якщо енергія тяжіння більша за енергію руху – утворюються стаціонарні структури, що, в свою чергу, під дією потоку енергії через них, генерують нові і нові структури. І так по всіх рівнях будови Всесвіту. Останній принцип носить назву енергодинамічної пари : якщо через дві різні суміжні структури пропустити потік фізичного параметру, то в цих структурах утвориться кільце (потік) іншого фізичного параметру. Кожному наступному кільцю (контур) Сварога відповідають свої структури і свої потоки. У фізиці принцип енергодинамічної пари відомий у формі співвідношень невірноваженої термодинаміки між потоками і силами.

Дія, функціонування кожної енергодинамічної пари, кожного кільця Сварога визначається правилом Сварги, світловим вихором, поступально-обертотим рухом енергоінформаційного потоку. І так само, як розростається дерево при наявності сонячної енергії і необхідного для росту матеріалу, так і дерево Всесвіту розростається доки його живить енергоінформаційний потік життя. Безліч різних за складністю і масштабністю вирішуваних задач монадами Всевишнього через розбудову матеріальних покрів сприяють розростанню Прадерева Життя, Дерева Знання, Дерева Всесвіту. І все, що може сприйняти людська свідомість – це відозміни одного і того ж; того, що називаємо праматерією; того, що набуває ознак простору, часу, зарядів, різноманітних структур під дією енергоінформаційного потоку життя.

Зміні кінетичної енергії завжди відповідає еквівалентна зміна потенціальної, зміні значення якого завгодно параметра відповідає еквівалентна зміна одного або кількох інших фізичних параметрів; “кожній дії відповідає рівна їй і протилежно направлена протидія”. В останній формулюванні цей принцип носить назву принципу компенсації в природі і відомий ще як *принцип інертності* (стійкості, стабільності, консервативності): без дії зовнішніх чинників значення параметрів системи не змінюються.

Оскільки кожний рівень структур заповнюється поступово, існує варіативність побудови і перебудови даної структури, при тому, що вона будується на стабільній, врівноваженій структурі попереднього рівня. Попередня структура служить базисом, ядром; нова – периферією. Стабільність нової структури визначається *принципом золотого перетину*: в структурі, що росте, будується, формується, стабільна частина складає $\varphi=0,618$ від одиниці(цілого). Для кожної енергодинамічної пари характерні затрати енергії на побудову і перебудову структури чи процесу. Повністю витратити енергію на перебудову системи навіть по одному параметру неможливо. Завжди існує перерозподіл енергії між різними контурами і структурами, а тому для того, щоб “щось” створити, необхідно мати надлишок енергії. Цей принцип відомий як *принцип надлишковості*, або “теорема Ешбі - Гьоделя”.

Принцип балансу (він же компенсації) кінетичної (руху) і потенціальної (структур) складових з урахуванням принципу пропорційності між силами і потоками (експоненти), їх швидкостями, проявляється в *принципі оптимальної дії*, згідно з якими сума (інтеграл) різниці між кінетичною і потенціальною енергіями, що взята в кожний момент процесу, буде мінімальною (*принцип найменшої дії* – ПНД). В залежності від різниці кінетичної (W) і потенціальної (U) складових енергії (точніше від знаку цієї різниці) говорять про еліптичні ($W < U$), параболічну ($W = U$) і гіперболічні ($W > U$) траєкторії процесу. Відповідно розрізняють три структурних стани на кожному рівні будови Всесвіту. На рівні речовини це твердий, рідкий і газоподібний (плазмовий і нейтронний стани відносяться до рівня атомарної будови речовини).

Рух у потенціальних “ямах” сил тяжіння підкоряється еліптичним рівнянням, або маятниковим, хвильовим. Для всіх консервативних систем при кінетичній складовій, що менша за потенціальну, рух буде коливальним в межах значень

потенціальної ями. Більшість процесів відбувається в тій чи іншій потенціальній ямі, а тому для них притаманний *хвильовий принцип* (для суцільних середовищ це механізм передачі імпульсу, енергії та моменту імпульсу за допомогою хвилі; для обмежених об'єктів – на маятниковому принципі).

Важливим принципом будови Всесвіту є принцип Корленко-Кюрі, згідно з яким об'єкт переформовує середовище, а середовище об'єкт. Теж відноситься до процесів і структур. Із принципу Корленко-Кюрі слідують *принципи максимуму і мінімуму виробництва ентропії*. Доки структура змінюється, перебудовується під процес, спостерігаються максимальні втрати енергії (максимум ентропії в нерівноважних процесах) і після закінчення перебудови енергія витрачається лише на загальні механізми втрат: на дифузію, тертя і променевий переніс, тому втрати енергії будуть мінімальними (мінімум виробництва ентропії). Кожна структура у Всесвіті це й інформація на його будову і розвиток. Перебудові структури відповідає перезапис інформації. Якщо інформацію представити в енергетичній формі, то значення ентропії (енергії, втраченої на перебудову) дорівнює втраченій або заново записаній інформації (*принцип енергоінформаційного приводу стабільності Всесвіту*). Кожній новій порції “енергії-інформації” відповідає зростання структурних одиниць запису. Спостерігається розростання дерева інформації (Дерева Знання) і структурна розбудова, розростання Всесвіту (Дерева Життя).

Якщо потенціальна (структурна) енергія об'єкта більша за кінетичну внутрішню енергію його складових, система називається консервативною по відношенню до визначальних, організуючих параметрів. Для консервативної системи притаманна наявність законів збереження. Всесвіт можна визначити як консервативну систему по відношенню до параметрів енергії, кількості руху, моменту кількості руху, кількості зарядів. Із принципу найменшої дії витікають закони

збереження енергії, імпульсу (кількості руху) і моменту кількості руху, що підтверджує замкнутість, кінцевість і консервативність Всесвіту по цих параметрах. Замкнутість Всесвіту підтверджується і принципом компенсації.

Ієрархічність будови структур у Всесвіті дає можливість відновлення і розуміння структур даного рівня з боку вищого і нижчого рівня, що отримало назву принципу подвійності. Основою принципу подвійності є дія законів і структур даного рівня в будові суміжних. Структури Всесвіту побудовані так, що зовнішні чинники, за виключенням окремих явищ, мають меншу енергетику і не впливають руйнівним чином на об'єкти нижчих рівнів (електричні явища не впливають руйнівним чином на будову елементарних часток, а гравітаційні – на електричні структури). У Будові структур указаний ефект називається принципом невтручання і відомий як теорема Кюрі, згідно з якою у Всесвіті взаємодіють між собою лише об'єкти, структури і явища однієї і тої ж фізичної природи.

Виникнення нових замкнутих потоків фізичних параметрів при проходженні енергії-інформації через структуру (менших кілець Сварога) призводить до впливу вихідного параметру (побічного параметру кільця, що виникло) на вхідний параметр потоку. Вплив вихідних параметрів на вхідні через механізм ЕДП носить назву принципу Кар(м)и, або принципу зворотнього зв'язку.

Ще одним важливим принципом будови Всесвіту є принцип проникливості, за яким кожний рівень структур проникний для нижчих і непроникний для вищих. Цей принцип є похідним від принципу невтручання (ієрархії взаємодій у Всесвіті).

Принципи буття живого Всесвіту

Розвиток Всесвіту підкоряється незмінним законам і принципам, що покладені в основу Світу Яві Сварогом, втіленням Всевишнього в одне із своїх числених творінь. Всесвіт не вічний, вічні закони, як і Всевишній. В Світ Яві, в

його основу, покладена обмежена кількість законів Праві, при тому, що їх кількість зростає при сходженні по рівнях розбудови Всесвіту, а їх зміст змінюється за принципами наслідків і комбінаторики. При цьому закони першостворених рівнів діють на всіх наступних, в той час як похідні від них - на залежних, що утворюються на наступних стадіях.

Кожному рівню будови Всесвіту відповідає своє коло богів і їх ієрархія. Кожний бог є продовженням і втіленням Всевишнього в Світі Яві, але, на відміну від вічного Всевишнього, боги «смертні», як і Світ Яві, як і все що одягнуте в покрови світу Матерії. Небо і Земля пройдуть, слова же Мої не пройдуть – говорить Господь. Тривалість існування кожного бога відповідає часу виконання задачі, що стоїть перед ним. Життя бога, як і людини, вимірюється часом втілення, але закінчення втілення не є переходом у небуття, в ніщо, в неіснування, а лише трансформую, часто складною і болісною. У Всесвіті «щось» не виникає з «нічого» і «щось» не може перетворитись у «ніщо». Закінчення втілення не є смертю в людському розумінні, а лише переходом у інший стан, або поверненням у Світ Наві, у Вирій, в Лоно Всевишнього.

Найважливіший закон будови Світу Явленого – Зоряний, закон Троїці. Через Троїцю подані закони творіння, будови і розвитку Всесвіту. Троїчні боги, люди, все у Світі Явленому. Зоряний закон обіймає три фундаментальних закони буття: Закон Роду, Закон Велеса, Закон Коляди. Закон Роду – це закон народження Сина Бога, закон народження Всесвіту, його зростання і еволюції. Увесь Всесвіт живий, але завдяки матеріальним покровам все в ньому народжується, зростає, живе і помирає.

Як і Сварог, все існуюче полярне, бо лише полярність створює рушійну силу життя. Плюс і мінус, ліве і праве, добро і зло, біле і чорне, порядок і хаос, вогонь і крига, реальність і ілюзія – все відносно у Світі Явленому. У хаосі присутній

порядок, а в порядку – хаос; у доброму – зачатки зла, а в злі – добра. Протилежні якості в своїй єдності рухають Всесвіт і роблять його живим. Закон Роду – це й Закон боротьби і єдності протилежностей. І Білобог і Чорнобог завжди в єдності і протистоянні, і їх Сварог обіймає і тримає в собі, аби цьому світу не бути поверженому. А тому космічний символ Сварога “він-вона”.

Без поняття зла втрачає сенс поняття добра, без жіночого – чоловіче, без плюса – мінус, без лівого – праве. А тому Господь говорить: Вам, хто слухає, кажу: любіть не лише друзів, а й ворогів ваших, благотворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за тих, хто кривдить вас. Всякому, хто просить у тебе, давай і від того, хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви вчиняйте з ними. І якщо любите люблячих вас, яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робити добро тим, які вам роблять добро першими, яка Вам за те подяка? Бо й грішники теж роблять. І якщо в борг дасте тим, від яких сподіваєтесь отримати назад, яка вам за те подяка? Бо й грішники дають у борг грішникам, щоб отримати назад більше. Любіть ворогів ваших і благотворіть, і в борг давайте не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до невдячних, і злих, як Батько до дітей своїх. Отже будьте милосердні, як і Батько ваш милосердний.

Полярність не просто бажана, вона має бути в усьому, Господь говорить: Ви сіль Землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні нащо вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди. Ви світло світу; не може сховатись місто, розташоване на вершині гори, і коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім у домі. Тож хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах і в серцях наших. І

якщо полярність не окреслена, то для створення рушійної сили необхідно зробити світ полярним: Думаєте ви, що я прийшов дати мир на Землі? Ні, говорю Вам, а меч і роз'єднання ; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох! ... Вогонь, прийшов я звести на землю і як хочу я, щоб він уже розгорівся! Хрещенням маю я хреститись і як я томлюсь, доки це не звершиться.

Інструментом розбудови Всесвіту служить енергоінформаційний потік, що є світловим вихором, свастям. Це Слово у Світі Яві, енергія Духу, це інструмент Сварога-Сварга, Його життєва Сила, це Сам Сварог у іпостасі Велеса – Волеса. Сварог говорить: Від Мене йде Світло; воно опромінює світ цей. І Сонячне, місячне світло теж від Мене. Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине. Хліб божий є той, що сходить з небес і дає життя Світу Явленому . І всякий, хто п'є воду цю, прагнутиме знову; а хто буде пити воду, яку Я дам йому, той не буде бажати повік, але Вода, яку я дам йому , зробиться джерелом, що тече в життя вічне. Я – Хліб життя, Хто приходить до Мене, не буде плакати і, віруючий у Мене, не матиме спраги ніколи.... Хліб, що я даю, з неба сходить, щоб людина від нього вкусила і не вмерла. Хліб, який я даю є плоть” Моя (не в біологічному змісті) , яку Я даю за життя світу. Поїдаючи (використовуючи) Мою плоть (матерію) і п'ючий (споживаючий) Мою кров (енергію – інформацію) у Мені перебуває і Я в ньому. В мені Батько (Всевишній) і я в Батькові (як і все живе, весь Всесвіт).

Слово в Світлі несе програми життя, визначає Долю Всесвіту і долю людини, Шлях Даний. Це закон Коляди, це програма життя і розвитку, це Коло Самари, закон причин і наслідків. Всевишній у образі Христа - земного Сварога - звертається до дітей своїх: Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасувати, а виконати. Бо істино кажу вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть у Законі, поки все не

збудеться. У вас і волосся на голові все перераховане і ні один із них не впаде на Землю без волі Батька вашого! Тож не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти і що пити, ні для тіла вашого, в що вдягнутись; чи не душа більше їжі, а тіло-одежі? Ваш Батько знає в чому ви маєте потребу; краще слухайте Слово Боже і все прикладеться вам. Все дається людині по силі її і нічого понад те. І все дається через Слово, через програму Життя (Живу, Дживу), Шлях Даний. Бо: “Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і слово було Бог. Воно спочатку було з Богом, все через нього виникло, що виникло, в ньому було життя і життя було світло людям, і світло в пільмі світить, і пільма його не обняла. І Слово стало плоттю ...

Шлях Даний реалізується за законом Самсари, законом Коловороту, розвитку по спіралі. За законом Самсари як у будові Всесвіту, так і в процесах, що протікають на різних рівнях його будови, все повторюється, змінюючись лише якісно. Що наверху, те й внизу; пізнаєш людину – пізнаєш Всесвіт; яка частина, таке й ціле; скажи хто твої друзі і я скажу хто ти; які люди, такі й боги. Енергія руху (кінетична) переходить в енергію структур (потенціальну), а енергія структур - у енергію руху. Від їх співвідношення залежить стан матерії і сутність її буття. Тверде, рідке і газоподібне існують на всіх рівнях будови матерії, її покрівів. Відповідно трьом станам будови повторюються і три стани руху: обертовий, хвильовий, поступальний. Гармонія структур і станів на кожному рівні будови породжує циклічність, повторюваність і подібність циклів розвитку, що відображається символом року Сварога. На рівні свідомості людства це цикл повного оберту земної осі відносно дванадцяти суз'їрь екліптики.

Закон Самсари це й закон ієрархічності будови світів Вирію, Праві і Яві. Ієрархії Всесвіту побудовані за ознаками якості, переходу кількості в якість і якості в кількість. Кожна наступна ступінь організації зберігає попередні якості і

набуває нових (будова знизу), і кожна нижча ступінь втрачає якості вищих (ієрархія зверху). І в будові Всесвіту, і в ієрархії богів присутні обидві течії. Сварог, як продовження і втілення Всевишнього, втілюється в богах наступних рівнів “вниз”, втрачаючи якості більш високих ступенів. Людина-один із ярусів втілення Сварога в Дажьбогові, бо ми онуки Дажьбогові, але лише все Людство в цілому наближається до наступного рівня втілення Сварога (гілка з гілочками є цілим, але гілочка окремо не є гілкою). Ієрархію зверху доповнює і «протидіє» їй ієрархія знизу. Мурашники, популяції, біоценози і біосфера в цілому; сім'я, рід, нація, етнос, людство утворюють нові якісні рівні в будові живого Всесвіту, народжуючи богів знизу. Постаті святих і пророків, величні постаті родових (племінних) і етнічних богів, егрегорів і деміургів народів, постаті планетарного масштабу суперетносів (християнського – І. Христос, буддистського – Будда, мусульманського - Муххамед) – це ієрархія Світла знизу.

Утворення ієрархії знизу неможливе без участі зверху, бо так само, як живе може народитись лише від живого, а розумне лише від розумного, так і той, хто не народжений від Води і Духа, не зможе увійти в Царство Боже. Народжений від плоті є плоть і народжене від Духу є Дух. Не дивуйтесь, що Я сказав: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче і голос його чуєш і не знаєш звідки приходить, і куди йде. Так і народжений від Духа (Христос).

Масштабність бога визначається не лише масштабністю задачі, що стоїть перед ним, а й кількістю різних за призначенням покровів монади бога і ступенем їх розбудови та якості. Кількість покровів визначається з одного боку умовами функціонування, з іншого – умовами виконання задачі. Монада з покривами забезпечення життєдіяльності є ядром об'єкта, системи, живого створіння. Покрови, що

забезпечують виконання задачі, найчастіше варіативні і структурно і функціонально (і за будовою, і за дієвістю).

Варіативність, змінність, різноманітність – обов’язкова умова будови периферії. Співвідношення між стабільною і варіативною частинами визначається числом золотого перетину (1 до 0,618, або 1,618 до 1). Відношення варіативної частини до стабільної називається коефіцієнтом випадковості (стохастичності), визначається порогом протікання і, в залежності від умов протікання, лежить в межах від нуля до 0,382. Рішення задачі переводить варіативну частину в стабільну і монада набуває додаткового покрову, або ж розбудовує уже присутні. Розбудова Монади, її покровів, відбувається за фрактальним принципом. Так само, як Всевишній створює, народжує монади, першопочаткові зразки – модулі всіх майбутніх об’єктів Всесвіту, так на кожному наступному рівні будови боги цих рівнів створюють зразки покровів даного рівня, їх матеріального, інформаційного і духовного наповнення. При наявності зразка необхідного виду матеріальності і достатнього енергетичного потоку розбудова покрову відбувається за фрактальним принципом (куди не глянеш, скрізь одне і теж) до меж визначених порогоми протікання процесу.

Кожна монада є центром конденсації, “центром зборки” необхідного для рішення задачі інформації, технологій, інструментарію і матеріальності. Вона не лише центр тяжіння, а й вектор спорідненості. З цього приводу Всевишній словами Христа говорить: Просіть і дано буде вам, шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам; бо всякий, хто просить отримає і хто шукає – знаходить, і тому ; хто стукає, відкривають . А ще: хто має, тому дано буде і буде в нього достаток, а хто не має, у того буде забрано і те, що має Бо кожен може розбудувати лише те, для чого народжений: майте віру в Бога. Істино кажу Вам: хто вірить і не засумнівається в серці своєму, а буде

вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому. І все чого не попрохаєте в молитві з вірою отримуєте.

За законом Кар(м)и всяке відхилення від Шляху Даного впливає на подальший перебіг подій, на стан, структури і можливості об'єкта в майбутньому. Можна відхилитись, порушити закони розвитку Всесвіту, можна діяти всупереч своєму призначенню, своїй долі, можна діяти не за законами оточуючого тебе і впливати руйнівним чином на оточуюче середовище і перебіг подій навколо за власним бажанням і розсудом. На рівні людини – це чотири гріхи: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний гріх- у поїданні братів наших менших, у негативному впливі на життя на планеті, батьківський – у тому, що гріхи батьків впливають на родову гілку до четвертого коліна, доки Природа ." не виміє" зламане і порушене. Суспільний гріх полягає у тому, що Людина залежить від соціального середовища існування і живе за його стандартами (ефект білої ворони; серед вовків жити – по вовчи вити). Власний гріх – це особисті рішення і поступки, що негативно впливають на оточуючих і їх долю, на життєві процеси на Землі, на майбутнє Людства. Якщо перші три гріхи опосередковані і відносні, то останній є особистим і карається найтяжче. Коли людина йде своїм Шляхом Даним , то їй вчасно зустрінеться і необхідна книга, і лікар, і вчитель; коли ж ні, то переслідуватимуть невдачі і синці, хвороби і втрати, як наслідки зради Шляху Даного.

На Шляху Даному людину очікують закони відповідності Шляху і захисту (Покрови), закони сходження до Всевишнього і очищення на ньому. На Шляху Даному ідучий по ньому знаходиться під захистом Покрови. Всевишній лише попереджає: не бійтесь вбиваючих тіло, і потім не в змозі більше нічого зробити. Бійтесь того, хто душу Вашу може ввергнути в геєну. Але: від всякого, кому дано багато, багато і вимагається, і кому багато довірено, з того більше питають.

Найважливішою заповіддю на Шляху Даному є « не нашкодити ні в думках, ні в почуттях, ні в справах своїх живому і розумному Всесвіту, зробити все для єднання божого і людського в Сварозі, творити осяяне розумом і духом майбутнього, жити за законами жертвовності перед Родом, Людством, Планетою, Всесвітом, Всевишнім». Чи може зберегти життя клітинка організму , якщо загине тіло? Можна тимчасово стати клітинкою ненажерливої і смертоносною пухлини, що руйнує тіло. Але загине Родова гілка, і не повернуться батьки на Землю, загине Людство і стане мертвою планета, загине частина Всесвіту. А тому Господь звертається до нас в душах наших: “... Син Людський не для того прийшов, щоб йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох”. В справі служіння Всевишньому і Людству: “кожний, хто возвеличуватиме себе, принижений буде, а хто принизить себе – возвиситься”. Господь попереджає: “Не збирайте собі скарбів на Землі, де міль і тля руйнують, і де злодії підкопують і крадуть, але збирайте собі скарби душі і серця, які ні міль , ні тля не зруйнують і злодії не вкрадуть. Бо де скарб твій, там буде і серце твоє”.

Не просто і важко йти Шляхом Даним. Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя і небагато знаходить його. Стережіться лжепророків, які приходять до вас в одязі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах і по справах їх пізнаєте їх – попереджає Господь. Бо якщо дерево добре, то і плід його добрий, а дерево погане і плід його поганий. По плоду пізнається дерево ... Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зле, бо від надлишку серця говорять уста його. Необхідно , щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

І далі Господь говорить: Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам пересичені нині! Бо жадатимете, нічого не вартого. Горе вам, хто сміється над іншими нині! Бо заплачете і заридаете. Горе вам, коли люди говорять з вами улесливо і про вас похвально! Бо так було з усіма, хто підносить себе, і з лжепророками в усі часи. Пам'ятайте, що все, що дано людині, дано на час виконання задач Шляху Даного, для служіння людям, живому Всесвіту, Всевишньому. Для чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Господь. Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте непотрібних дарів. Перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Не зважаючи на полярність всього сутнього Господь кличе до єднання, щоб світу цьому не зруйнованому бути. Бо всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, і якщо Сатана розділиться сам в собі, то як встоє царство його? Господь говорить: Бо де двоє, чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них і з ними. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Так і Всевишній в усіх проявах своїх. Отож “що Бог поєднав, того Людина нехай не зруйнує”. І те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Господь судить не по переконанню людей, а по справах їх. Той, хто слугує ближньому, слугує Богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Великого значення в будові Світу Яві надається принципу відповідності. Бог закликає: “де скорб твій, там і серце твоє”, де серце твоє там знайдеш і свій скорб”. А тому “стукайте і відкриють, просіть і дано буде, шукайте і знайдете. І в кого є, тому і добавиться, а в кого немає – і останнє відніметься. Бо якщо хто не народжений від води і Духа, не зможе ввійти в царство Боже. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духу є Дух. Не може мертво народити живе, а нерозумне –

розум. Жива і розумна людина може народитись лише в живому і розумному Всесвіті. Люди давно помітили: “ з ким поведешся – від того і наберешся”. Людина може відчувати себе і поводити себе як людина лише серед людей. Які твої друзі, такий і ти сам, і по справах їх пізнаєш їх.

Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті. Боги і люди.

Продовження Всевишнього –Його Син Сварог. Монада Сварога створює свої покрови і ці покрови є Світ Явлений. І так само як Всевишній народжує Синів, Сини народжують своїх синів – богів нижчих рівнів для розбудови себе і втілення Задуму в життя. Монада кожного Бога може народжувати монади богів нижчого рівня, але ніколи вищого і собі подібних. А тому існування бога можливе лише в межах світу його батька і тривалість буття кожного бога відповідає рівню і тривалості задач його батька. При цьому кожний бог може втілюватись лише на нижчих рівнях простору свого буття серед синів своїх при необхідності корекції, або зміни плану Задуму в рамках їх свободи волі. І це сприймається людьми як сходження бога „на землю”, на рівень людського сприйняття подій і процесів у Всесвіті.

Якщо Сварог утворює свої перші покрови із найтонших часток матерії, то його продовження і його сини з покровів Батька створюють свої власні, ускладнюючи і розбудовуючи їх під себе і під свої задачі. Масштабність покровів бога залежить від його положення в ієрархії і відповідає масштабності задачі в просторі і часі – територією, що створюється як власний покров даного бога. При цьому із богів, які є продовженням свого батька, один (одні) створюють покрови (будівничі), інший (інші) займаються енергетичними проблемами (звичайно в межах цього простору – часу), ще інші – комунікаціями, транспортом, керуванням, всім тим, що

входить в якості умов і передумов втілення даної частини Задуму.

Завдячуючи завжди і на всіх рівнях присутній свободі волі та зважаючи на обмеженість території і інструментарію дійства у багатьох з богів спостерігається бажання “розбудови” і розширення власних покрівів за рахунок сусідів. Вирішення конфлікту може бути короткочасним (війна) і тривалим, еволюційним (результат той же, але здобутий іншим шляхом). Війні на землі «передують війна на небі». І коли мова йде про територію бога, ніхто не згадує про долю і призначення людей. Зважаючи на полярність Сварога і відповідну полярність кожного з богів нижчих рівнів розбудовуються в рівній мірі обидва полюси. А тому порушення рівноваги обов’язково веде до її відновлення за принципом “маятника”. Втрата “території” між системами даного рівня сприймається як “зло”, а все, що сприяє її розбудові – як “добро”. На рівні людської свідомості поняття “добра” і “зла” сприймаються через призму людського буття, в той час як на інших рівнях ієрархії те, що маємо за “добро” може бути “злом” і навпаки.

В конкурентній боротьбі між рівноцінними системами якась із них може набути переваги за рахунок підтримки зверху (втілення бога вищого рівня) і тоді ця система захоплює практично всю “територію” і стає “скелетною гілкою” для “проростання дерева” на наступний рівень. І в цьому розвитку втрачають “територію” і “гинуть” не лише пагони попереднього рівня, але й великі “скелетні гілки” а іноді й цілі світи – дерева (при тому, що тривалість існування всякої системи обмежена тривалістю виконання задачі).

Богом Сонячної системи є монада Сонця, а її продовженням (в межах території системи) – монади планет. Монада Землі, як і всі монади, має два полюси, які умовно, на рівні людської свідомості, отримали назви Бога (Планетарного Логоса) і Диявола (Господаря Землі). При цьому необхідно зауважити,

що наявність і розбудова того чи іншого полюса може бути інспірована зі сторони (своє зло часто не сприймається як зло, особливо коли інше, не властиве нам, приходить зі сторони, як акт агресії). Кожен із полюсів монади Землі проростає власним корінням і гілками, утворюючи світи “світлої” і “темної” ієрархії за законами Праві.

Монади планет діють і розбудовуються за рахунок енергії Монади Сонця і в свою чергу створюють, розбудовують себе: зовні через супутники планет і внутрішньо-через “народження” земних богів і істот (систем) все нижчих рівнів (людей, ангелів, даїмонів, тварин, стихіалей, демонів та ін.).

Монада Землі, як і монади інших планет, створює покрови, які можна умовно назвати світами, що різняться за призначенням, функціями і будовою, а, відповідно, і за законами Праві, що діють (використовуються) в них.

І це отримало назву тисячепелюсткового лотоса, в якому Земля – це “чашечка квітки”, а пелюстки – світи-покрови території монади Землі в межах території Сонячної монади. Кожний із світів-покровів має свою просторово-часову будову, свою ієрархію, свій розум, свої закони буття, свою територію і свої задачі. (якщо розум людини підкоряється законам двовимірної логіки, то лише тому, що наш світ побудований за законами тримірності простору і одновимірності часу). Найбільше число просторових координат в світах земної монади – шість, часових – досягає 236. Чим більше число просторових координат – тим більше структурні можливості, чим більше число часових – тим більше варіантів функціонування і вирішення задач, тим більш могутній розум мешкає в такому світі.

Серед багаточисельних світів – покровів земної монади є п’ятивимірний світ, в якому перебувають монади людей: неподільні і безсмертні духовні одиниці. Монади людей народжуються монадами Землі і Сонця, але можуть бути продовженням і втіленням богів більш високих рангів, як і

прийдешніми “зі сторони”. Вступаючи в межі території Земної монади, кожна монада обволікається її найтонкішими структурами, що пронизують всю територію Земної монади. Без цього покриття неможливе існування жодної духовної одиниці в земних світах. Із п’ятивимірної матеріальності монада створює свій перший структурний покрив, який називають “шельт”. На шельті розбудовується наступний покрив – астральне тіло із матеріальності чотиримірних просторів. Разом об’єднані ці два покрови – тіла носять назву “душа”. Якщо шельт є вмістилище монади і її перше знаряддя, то астральне тіло є інструментом шельту. Саме в астральному тілі, що створюється разом шельтом і будівничими монади Землі (стихіалями планети) зосереджені здібності духовного зору, слуху, обоняння, глибинної пам’яті, здібності польоту і спілкування з істотами – продовженнями земної монади (синклітами, даймонами, стихіалями, ангелами), здібності відчуття панорам і перспектив.

Мати-Земля, запліднена духом Сонця, для втілення людського шельту в земні структури створює тіло ефірне, як тіло зв’язку душі з біоматеріальним тілом. Без ефірного тіла неможливе існування “душі” в світах трьох і чотирьох просторових вимірів. І коли душа з ефірним тілом залишає своє зовнішнє фізичне тіло, то в світі, де мешкає людина залишається лише труп.

Фізичне тіло для душі створюється ангельськими ієрархіями (тими, що створюють матеріальні структури Землі) та великою стихіаллю людства, що створює із відповідних матеріальних структур тривимірності ланцюг роду (родову гілку), надаючи індивідуальність кожній людині.

Якщо фізичне тіло може “єднатись – вирощуватись” стільки разів, скільки необхідно для виконання задачі, то ефірне створюється і використовується на протязі виконання задачі один раз і рідко більше, та й то лише у випадку невідповідності задачі, або ж при зміні (трансформації)

останньої. Астральне тіло супроводжує людину в даному земному світі, де воно безсмертне, а шельт – по всіх світах системи Землі. Монада, що прийшла на Землю від Сонця або планет з більшою кількістю ступенів структурованості, має шельт, притаманний цим монадам. Покидаючи Земні світи, вона позбувається і земного шельту, але залишається безсмертною в світах монади, продовженням і породженням якої є.

Народження людини в світі її помешкання починається з закладки фізичного тіла стихіально роду на основі інформаційної моделі ДНК з наданням йому відповідного програмного забезпечення для існування і функціонування в світі земному. Після початкового ступеню готовності створюється ефірне тіло, (біополе) що поєднує фізичне тіло з душою, а точніше з астральним (ментальним) тілом, що має дві складові, а саме: програмне забезпечення на виконання майбутньої задачі (доля) і інтуїтивне тіло для зв'язку з вищими та деякими іншими ієрархіями даного рівня. Разом з астральним в фізичне тіло входить, як проекція, шельт. Монада яка залишається в п'ятимірному просторі, проявляє себе в тривимірній проекції земного людського помешкання.

Після народження людина продовжує розбудовувати себе в зовнішньому до себе середовищі. Колесо, крило, гвинт, реактивний двигун – стають продовженням ніг людини; все, що використовується для впливу на предмет праці (лопата, ніж, верстат, екскаватор, автоматична лінія...) є продовженням рук; комп'ютер – мозку; телескоп, мікроскоп – продовженням очей... В залежності від вирішуваної задачі набувається і розбудовується зовнішній інструментарій і територія дій як на фізичному плані, так і в ментальному, і в духовному. Набуваючи знань в школі чи в університеті, людина розбудовує себе в інформаційному відношенні, піклуючись про ближніх і про оточуюче середовище; займаючись творчістю, людина розбудовує себе в духовному Всесвіті.

На шляху зовнішньої розбудови використовуються і зовнішні ресурси, що створені відповідними системами – ієрархіями, або іншими спорідненими монадами. В прагненні власного життєзабезпечення і виконання програм долі людина розбудовує себе, використовуючи не лише оточуюче середовище, але й людей в якості свого продовження (раби, воїни, робочі, селяни...), та результати їх діяльності.

Розбудова людини, як і богів, залежить від масштабності монади і важливості задач, що стоять перед нею. Людина, що змогла розбудувати себе в великих масивах інших людей, набуває статус “рукотворного” бога, що існуючи на рівні шельту і астрального тіла після смерті продовжує впливати на шельти і астрали інших людей і на рішення планетарних задач аж до моменту їх вирішення.

Для втілення на Землі монада повинна отримати відповідне її масштабності фізичне тіло. Нове тіло має відповідати параметрам втраченого або перевищувати за можливостями останнє. Але ні в якому разі нове тіло не має бути гіршим, бо воно стає перепоною на шляху сходження людини. Відповідне тіло створюється стихіаллю Роду, а тому та сім'я, яка хоче повернення рідних на Землю для продовження їх місії, має потурбуватись про народження дітей, про своє і своїх батьків майбутнє.

Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.

Характерною особливістю розвитку живого Всесвіту є гармонійна розбудова „зверху” і „знизу”. На розбудову і розвиток Всесвіту впливають Задум Всевишнього і інструментарій його вирішення з одного боку та матеріально – енерго - інформаційні ресурси – з іншого. Якщо відсутні ресурси, то дерево виросте карликовим, а при їх наявності – травина досягне розмірів дерева. Монада планетарного

масштабу в умовах тюрми може деформуватись до стану тваринного існування, в той час як монада хуторського змісту може набути планетарних можливостей для перетворення Землі в хлів для домашніх тварин. Найкращі плодородні землі можуть стати безплідними, якщо на них вирощувати те, що не сприймається ґрунтом (або навпаки). Геній може ходити в рваних латаних покрывах і бездарність сяяти королівським вбранням.

Інструментарієм Всевишнього є боги нижчих рангів. І кожен з богів нижчих рангів створює свій власний інструментарій для виконання покладених на нього функцій і втілення задуму. Кожне із зерен посіву має рівні початкові можливості, та не рівні зовнішні. Одна зернина впала на камінь, другу склювали птахи, а третє попала в благодатний ґрунт і проросла. Так само і монади богів нижчих рівнів: одні в даній ситуації не зможуть себе реалізувати – інші стануть могутніми прекрасними системами. Шлях створення богів нижчого рангу є шляхом зверху, шляхом сходження Сварога в матеріальність Всевишнього, у Світ Яві.

Допитлива людина бачить як життя рослинного царства поступово перетворює безплідний ґрунт в чорнозем, структуруючи і пристосовуючи його під себе, а поновому організований структурно і інформаційно ґрунт впливає на подальшу еволюцію рослин. Так само не лише монада впливає на оточуюче середовище, будуючи свої покриви, але й покриви впливають на можливості і діяльність монади. В розумно організованій системі „інструмент” окрім виконання покладених на нього функцій має самовідтворюватись і бути автоматичним регулятором, обладнаним механізмом зворотнього зв'язку, повинен мати широкий діапазон застосування і можливість пристосовуватись і еволюціонувати. Всі тіла – покриви, як інструментарій монади, відповідають перерахованим вимогам, але не потрібно вимагати, щоб молоток став квіткою, а тому кожне з тіл – покривів у

відповідному середовищі може продовжувати виконувати свої функції навіть за відсутності не лише монади, а й вищих за організацією тіл. Фізичне тіло з програмним забезпеченням на існування в біосфері Землі є біороботом (на зразок більшості рослин і тварин створених стихіями монади Землі), астральне тіло з фізичним сприймається як біоінформаційна система з обмеженнями на творчість, а шельт з своїм інструментарієм – як духовна людина без „серцевини”, без божої іскри, з обмеженим часом існування (до розпаду території живлення або її захоплення іншими монадами для побудови своїх покровів).

Розбудова тіл – покровів відбувається не лише зверху, від монад, але й знизу. Одним із найважливіших принципів будови Всесвіту є принцип взаємовпливу і гармонійного співіснування всього сутнього (принцип Короленко – Кюрі), згідно з яким „якщо в середовище помістити об’єкт, то або об’єкт перебудує під себе середовище, або навпаки”. Цей же принцип діє на всіх рівнях організації середовищ, процесів і систем – об’єктів. Згідно з цим принципом кожне з тіл – покровів розповсюджує свою „симетрію” на оточуюче середовище, перебудовуючи його під себе за іншим важливим принципом: матриця – об’єкт: ”кожен об’єкт в просторі і часі утворює „негатив – структуру”, що є дзеркальним відображенням „позитив – структури” об’єкта”.

Феномен утворення „інформаційної матриці”, в деякій мірі двійника людини можна спостерігати на явищі утворення „домовика”. Якщо сім’я тривалий час збирається в одному і тому ж місці (ритуально, наприклад за обідом, сніданками, вечереми), чи цілеспрямовано (для обговорення втілення спільної мети, чи рішення спільної задачі) то в цьому місці трансформується „зовнішнє середовище, де утворюються структури духовно – інформаційного конденсату”. Ці структури завдяки постійно діючому джерелу живлення (сім’ї) міцніють, ускладнюються, об’єднуються і починають

самоусвідомлювати себе в якості псевдо – живої системи, аналога – біоробота. Систему, що утворилась, називаємо домовиком. Домовик зацікавлений в продовженні і посиленні діяльності сім'ї в напрямку досягнення мети і збереження стійкості, а тому він зворотнім чином впливає на її подальшу стабільність і життєздатність.

Своєрідні „домовики” виникають не лише над сім'ями, але й над якими завгодно живими системами, об'єднаними єдиною метою виживання в конкурентному середовищі та розбудови території існування, як передумови подальшого життя і еволюції. Подібні до „домовиків” енерго – інформаційні утворення ще називаються егрегорами і вони по своїй суті є діючими „дублікатами – макетами” покровів – тіл богів зверху. Подібні системи дублюють всі тіла – покрови тої множини людей (як і живих істот – систем в самому широкому розумінні цього слова), над якою вони виникають. Прикладом можуть бути покрови (аж до шельту) деяких споруд, де збираються регулярно великі масиви людей; іграшок, книжок та інших речей, якими користується багато дітей чи дорослих людей.

Досить часто подібна система – егрегор прив'язується до конкретної особи, до конкретного місця, або конкретного об'єкту, але з закінченням існування цієї особи (чи об'єкта) в фізичному плані вона продовжує існувати на рівні вищих тіл допоки існує джерело живлення. В історії людства багато прикладів, коли історична особа і егрегор прив'язаний до неї, мають дуже різний зміст (дійсні історичні постаті О.Невського, Д.Донського, Петра Першого, багатьох інших та їх міфічних образів суттєво відрізняються від егрегорів). Тіло – матриця має практично ті ж можливості впливу на тих, хто живить їх існування, що й тіла – покрови монад вищих рангів (богів). Подібні енерго – інформаційні утворення називаються богами знизу, або „рукотворними” богами.

Якщо егрегор будується навколо конкретної монади, масштабність якої відповідає масштабності егрегора, то існування створених „тіл” забезпечено і зверху і знизу. Якщо ж егрегор був прив’язаний тимчасово до конкретної особи місцевої масштабності, або взагалі до якогось природного об’єкту, то в його шельт (з усіма утвореними – покривами) може „вселитись” монада відповідної масштабності і тоді це стає богом відповідного масштабу і призначення. Коли мова йде про Сонячних богів чи богів природних явищ на Землі, то маємо на увазі богів ієрархії зверху. Коли ж мова йде про ієрархії християнського, буддійського, мусульманського суперетносів, то це мова про богів – егрегорів, що набули планетарного значення і впливу. На відміну від богів зверху, час існування і діяльності яких визначений задумом Всевишнього, час існування богів – егрегорів обмежений часом досягнення мети даною множиною людей чи інших істот. Зміна характеру діяльності великих масивів людей (часто народу), зміна джерел живлення, зміна умов існування призводить до відчуження старих богів, народження і зростання нових. Подібна ситуація виникає при заміні власних богів на чужих при захопленні ними вашої духовної, інформаційної і фізичної території (покривів- тіл етнічних богів).

Кожен народ, зацікавлений у стабільності свого існування і розвитку, в розбудові свого майбутнього має змінювати і розбудовувати своїх лицарів, святих, пророків і богів, щоб не стати „чорноземом” для живлення чужих, з перспективою піти „в небуття”.

Передвічне Дерево життя і родова гілка

Кожна монада є часткою і продовженням Всевишнього – іскрою божою, гілкою Дерева Духу Предвічного. Кожна «гілузка» в залежності від задачі втілення, простору і часу дії розростається до меж можливого, заповнюючи «територію»

виконання задачі. Монада-виконувач задачі породжує монади наступного рівня (менші гілки, менші життя), які є її продовженням і які мають вирішити окремі підзадачі основної. Підзадачі можуть бути однаковими, паралельними і тотожними за змістом в одній задачі і в різних (універсальними блоками - модулями), а також індивідуальними, такими, що визначають особливість, індивідуальність задачі в цілому. Відповідно до поділу підзадач діляться і монади – продовження. Більшість з них є універсальними модулями, а тому їх не обов'язково створювати заново, можна скористатись тими, що «відпрацювали» в інших задачах інших системних монад. Такі монади вічні за структурою і нагадують «диски», на яких можна записувати інформацію після народження і «стирати» після смерті: монада залишається, особистість стирається. На рівні біофізичної розбудови можливості таких монад визначається ДНК, механізмом спадковості. В той же час в розбудові кожної системної монади є її цільове або цільові продовження. В ієрархічній будові Дерева Духу Предвічного системна монада є богом даної задачі, а її цільове продовження – втіленням бога (в якійсь мірі аналогом може служити матка в бджолиному рої або в мурашнику).

Кожна монада-бог існує як бог до моменту вирішення задачі. Розростання гілки говорить про заповнення простору – території дії, при рівності кількості появи нових галузок і відмирання подібних-про процес рішення задачі, при перевищенні засихаючих побігів над тими, що ростуть,- про завершення.

Територія дії кожної монади обмежена територіями дії інших монад. На границях території спостерігається конкурентна боротьба, взаємовплив і взаєморуйнація, накопичення помилок і мутацій як результат впливу дії прилеглих монад. Поява мутацій є ознакою трансформації системи, зміни одної задачі іншою в межах задачі дії одного

оператора на дію наступного. Якщо Прадерево життя вічне, то індивідуальність монади змінюється не лише після виконання задачі, а й в процесі виконання даної. Той, яким ти є сьогодні, уже не той, ким ти був учора, і не той, ким будеш завтра (бо хоча ти і універсальний модуль даного класу задач у Всесвіті, але характер самих задач безперервно змінюється).

Планетарне суспільство є галузкою Планетарної монади – Планетарного Бога. Скелетними гілками дерева планетарного людства в даний момент є три суперетноси: буддійський, християнський і мусульманський. В межах суперетносів розрослись гілки етносів, як результат розбудови монад етнічних богів. Складовими етнічних дерев є родові гілки дерева. Кожна родова гілка має свою монаду – патріарха. Її ми не бачимо очима, але вона в кожному з нас і водночас поза нами. Структурно в кожному з нас вона представлена через складову ДНК. Допоки «зеленіє» і «розростається» родова гілка, до тих пір говоримо про родові безсмертя, бо «померши» маємо можливість повернутись на свою родову гілку (складний вузол машини годиться і може функціонувати в такій же машині, але практично ніколи в іншій); в той же час деталі цього вузла можуть бути застосовані в вузлах інших машин, але не в рослинах – для цього деталі необхідно розібрати до атомів. Можливість повернутись на свою родову гілку – це можливість зберегти своє я, свою індивідуальність, свою особистість; це можливість своєї подальшої розбудови. Тож кожна людина має пам'ятати: якщо вона не цеглинка в будові суспільства, якій без різниці, в якій лежати стіні, то має потурбуватись про продовження свого роду; розбудову, зростання родової гілки, пам'ятаючи, що остання є лише часткою етнічного дерева і часткою планетарного людства (за умови, що все людство є продовженням Планетарного Бога, бо можливі варіанти розбудови монад інших планет на території земної монади). Завжди маємо шанувати рідних (це твоя родова гілка!), турбуватись про своїх дітей і пам'ятати, що

родова гілка лише частка Вічного Дерева Життя. Засохне дерево, засохне й гілка.

Добро і зло. Пекло і рай

Кожна істота Всесвіту (як і всякий об'єкт взагалі) має своє призначення і свої можливості виконання задачі (досягнення мети). Все, що сприяє завершеності структури і її дієздатності в процесі виконання задачі носить позитивний характер і може класифікуватись як добро. Покращення організації об'єкта, умов його існування, умов виконання задачі – теж є добро; все, що мішає, не дозволяє, руйнує об'єкт, істоту, внутрішні і зовнішні чинники класифікується як зло.

Все, що існує, завжди виступає в двох іпостасях: добра і зла. Людина, що полює на інших живих істот, робить добро для себе і своїх близьких, але її дії є зло по відношенню до цих істот. В обмеженому конкурентному середовищі кожна істота виступає позитивно для себе і свого середовища: негативно до оточуючого. Все, що існує несе в собі протилежні якості, оцінка яких залежить від суб'єкта оцінювання, а тому поняття добра і зла суб'єктивні. Об'єктивно добро і зло, як поняття, можуть оцінюватись лише ззовні, системою більш високого рівня складовою якої є дія, що оцінюється (теорема Ешбі-Гьоделя). Коли людина щось робить і боляче пальцям, зло для пальців дає можливість здобути їжу для всього організму і то є добро.

Не розуміючи сутності речей і спрощуючи будову Всесвіту, людина розділила зовнішній світ на дві окремі якості: все, що для неї добре – то рай, все, що погано – пекло. Відповідно були розділені боги: хтось відповідав за рай, хтось – за пекло. Всевишнього опустили до рівня племінного бога, а йому протиставили іншого племінного чорнобога – сатану (диявола). Обидва полярні боги набули суспільного забарвлення. Кожна організована одною метою спільнота людей (держави, племена, рід, клан, банда, партія, церква) живе

за правилами, що допомагають досягненню мети завдяки організації спільноти в єдине ціле. Ці правила є законами моралі і етики суспільства. Хто живе за цими правилами – потрапить в рай, хто їх порушує – в пекло. Над суспільством виникає енерго – інформаційна надбудова, яку можна класифікувати як “рай-пекло”.

Позбуваючись у час смерті свого біологічного тіла, людина переходить в етап енерго – інформаційної сутності світу Праві, побудованого за дещо іншими законами. В Світі Праві простір організовано так, що все споріднене знаходиться поруч, близько, а все, що впливає на об’єкт – далеко. Все, що любиш і ненавидиш у цьому світі знаходитиметься поруч, а те, до чого байдужий, віддалиться. Якщо в небі зірки далеко одна від одної, то в Світі Праві вони поруч; якщо споріднені люблячі душі на Землі на різних материках і відстанях, то в Світі Праві вони одна біля одної, саме в Світі Праві найкращі почуття складають світ Раю, найгостріші негативні – світ Пекла. При цьому необхідно пам’ятати, що Світ Праві такий же реальний і фізичний, як і світ проявленої організованої в речовину матерії; що почуття і душа не є властивістю Світу Майї-матері – це поняття Світу Наві. І відносяться вони до організації покровів монади, що утворюють душу. Відходячи до Світу Наві душа зберігає всі уявлення про буття у Світі Яві, і саме у Світі Наві йде корекція інформаційно-духовного наповнення, отриманого в Світі Яві; ця корекція відбувається в напрямку плану досягнення Меті системою більш високого рівня (бога), до складу якої входить душа даної людини. Саме в Світі Наві душа очищається від зайвого на шляху до Білобога чи Чорнобога. Ніяка, нейтральна душа не додає можливостей ні одному ні другому, а тому вона не потрібна ні там, ні там. Переходячи Світ Наві душа починає подорож по світах – чистилищах, набуваючи якостей або Білобога або Чорнобога. Для земної людини є лише два шляхи і дві вершини:

абсолютного “єго” для себе і “жертви” себе заради буття людства і Всесвіту.

Розділяючи Світ на полюси “пекла” і “раю” людина надає своїх якостей і понять “богу” і “сатані”. Але: чи буде сатана звати вбивати, руйнувати, знищувати, катувати? Чи прийде він в образі страшному і потворному, навіть якщо це образ Чорнобога? Звичайно ні. Це образ прекрасний і гармонійний, і звертається Він до людини закликаючи до любові, добра, людяності. Але не по словах, а по справах його ти пізнаєш Його. По наслідках тих слів і справ, що за ними тягнуться. Сказане не значить, що Чорнобог – це абсолютне зло. Чорнобог, як і Білобог є лише іншою якістю Всевишнього, проявленого в Сварозі. Так, Чорнобог тимчасово руйнує, але з метою продовження життя, еволюції Всесвіту. Бо все посіяне має бути зібраним, а все створене – використаним. І не потрібно змішувати поняття Чорнобога і Хаосу, бездумної руйнації Світу Явленного. Хаос не має ні обличчя, ні законів, ні образу: це перехід в “Ніщо”, в стан відсутності Духу Всевишнього. Безглузде руйнування, необумовлене знищення, вбивство – це поломка системи, втрата її функціональності. І якщо систему не можна відкоригувати, налаштувати в Світі Праві – вона підлягає знищенню. Ознаками подиху Хаосу, руйнації людини є її гріхи. Розрізняють чотири гріхи: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний проявляється в “єго” людини, в її біологічній природі, в обмеженості Світу Яві, побудованого на кінцевій території з обмеженими потоками енергії і інформації. В обмеженому Світі живе може існувати лише за рахунок живого, розумне за рахунок розумного, а тому до першородного гріха відноситься лише безумне, без загрози для власного життя, вбивство живого.

Батьківський гріх полягає в тому, щоб людина не примножила унаслідувані від батьків помилки і поламки.

Суспільний гріх – це порушення суспільних законів на користь системи нижчого рівня, коли інтереси сім'ї, клану, партії, церкви, інших об'єднань ставляться вище суспільних, руйнуючи систему більш високого рівня (так само як і суспільні інтереси вище планетарних).

Особистий гріх – це результат особистих рішень і дій, що мають важкі наслідки для буття і еволюції розумного живого Всесвіту. І цей гріх найтяжчий і карається він більше за попередні. Кара пов'язана з корекцією свідомості через почуття, а тому корекція почуттів викликає страждання. Чим більший гріх тим через важчі випробування проходить душа в Світі Праві і чистилищах пекла і раю. Серед особистих гріхів найважчий той, який дає найбільший урожай. Вбиваючи іншу людину вбивця понесе відповідну кару, але не обдумане слово чи рішення можуть вбити тисячі, і цей гріх в тисячі раз тяжчий. І в стільки ж більша кара та відповідальність за нього.

Є гріхи тіла, гріхи розуму(слова) і є гріхи душі. Найбільші гріхи – гріхи тіла, найтяжчі – духу. Як казав І. Христос: "...і не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі убити. А бійтесь вбиваючих душу, бо той, хто втратив душу, втратив усе."

У обох полюсів буття, є свої закони, своя структура і своя ієрархія, свої вчителі і свої лікарі. Людина зове їх ангелами і бісами, архангелами і престолами, слугами світла і птьми. Та в своїх оцінках маємо пам'ятати, що ми люди і виходимо з людського, в той час як на інших рівнях організації розуму і духу те, що добре для одних, кимось сприймається як зло і навпаки. І якщо ми дійсно Люди з великої букви, то завжди маємо виходити з правила діяти так, щоб розвивався, розростався і ставав все життєздатнішим, ще більш гармонійним світ навколо, щоб ми були хоча б у малому подібні до свого Творця – Всевишнього.

Із "Повчання Володимира Мономаха синам"

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,.. не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмиремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лінь – мати пороків, стережіться її. Людина повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведення визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

Морально-етичний кодекс.

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.

Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:

Тож не маємо права ні втручатися,

Ні приймати рішення за інших,

Ні судити їх, не знаючи їх.

Але не маємо права і сидіти осторонь,

І спостерігати здалеку,

Коли інші в нерозумінні своєму

І в жадібності низькій своїй

Руйнують наш загальний Дім

І душі людські!

Бо не розуміють, що все взаємозалежне,

Взаємопроникне і взаємопов'язане!

На загрозу меча – мечем відповідають!

Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту

І слідувати принципам його будови і розвитку;

Не принижуючи себе і поважаючи всіх

В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,

Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –

Дітьми Божими!

Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –

Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом

Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,

І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море
помиїв,

А щоб прожили кожний день і кожний час,

Бо кожна мить неповторна!,

І все в житті нашому для чогось та призначене!

Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам'ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.

Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізачо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!
Все інше від низької суті самих людей...
Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!
Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні "холодною" – ні "гарячою"!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
Ніж продовження Роду свого,

Ніж відтворення живого Всесвіту!
То ж найсвятішими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім'я, родина, ненька!
І не існує вищого слова, як Мати – Берегиня!,
Мама, яка за благословінням Божим дарує нам життя!
Кохання дано Людині для продовження Роду,
Життя в ім'я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували за вітром,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,

Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,

Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Такі і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
І тайного, чого б не знали!
І якою мірою ви міряєте –
Вимірено буде і Вам!
В проханні не відмовляйте,
Та давайте не гроші і не кусок хліба,
А те, що зможе допомогти вижити
І стати прохачеві Людиною!
Пам'ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
А й всяким словом і Духом Божим!
Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
І нехай в кожній справі вашій,
І в кожному вчинку вашому
Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
Бо маємо Бога в серці своїм
І жити маємо за заповідями Божими:
- не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не
зашкодь, будь милостивий;
- не слугуй своєму его, не лицемір, не
виставляй добро на показ, не лжесвідчи;
- не заздри, не бажай створеного іншими;
- не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам
непідсуден був;
- всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй
з задоволенням, творчо, з любов'ю;
- не принижуй ні себе, ні інших, завжди
пам'ятай, що ти –людина!;

- не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;
- в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри, відповідальності і відчуття межі;
- шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;
- вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій розум і свою духовність; і всяку добру справу не відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;
- стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;
- полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував, тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись.

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,

Маємо пройти очищення душі –

Через Сповідь перед Богом

І на одинці з Богом;

Очищення свідомості – через усамітнення

І відхід на час від справ мирських;

Очищення тіла через піст –

Не вживання їжі тваринного походження,

В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:

Різдва – народження Бога-Сина, Творця світу явленого,

В час зимового сонцестояння;

Великодня – час воскресіння і час зміни Чорнобога Білобогом,

В час весняного рівнодення;

Троїці – свято єдності трьох космічних сил,

Що визначають Буття Всесвіту,
В час літнього сонцестояння і
Покрови – Матері Світу, Духу явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,
В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий, сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за день прожитий, і попрохати благословіння для добрих справ дня наступного.

І маємо звернутись до Бога з молитвою, що заповідав Ісус Христос:

Отче наш

"Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай святиться ім'я Твоє, хай перебує царство Твоє і воля Твоя, скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, і прости нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. І відверни нас від спокуси і дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам. І врятуй нас від лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, бо Твоє – царство, і сила, і слава навіки! Амінь."

Молитва за Україну

Отче наш !

З любов'ю і повагою в серці своїм і в думках своїх лину до Тебе, Боже, і прошу розсій тривоги наші, і дай розуміння подій, що грядуть, і Суду, що має бути! Звертаюсь до Тебе, Боже, з надією на дні майбутні, бо чорні хмари невідворотного уже встають над планетою, над людством, над рідним краєм. Знецінюються і підміняються найсвятіші поняття: Бога,

родини, сім'ї, кохання, дитинства, праведності і справедливості; руйнуються моральні і етичні підвалини людяності, духовної чистоти і довершеності, знищуються умови і можливості існування людства! Вседозволеність, розтління і розпуста, наркотичне забуття і жорстокість, насилля і масове зомбування стали буденними явищами, скрізь домінує культура фізіологічних інстинктів і цінностей карного світу, а суд над людиною вершать гроші і кривда! В рідному краї занепадають і руйнуються села і оселі, заростає бур'яном не лише батьківська земля, а й душі, і свідомість людська!

Боже, Отче наш! Ти на небесах і в серцях наших! Ти бачиш все і все знаєш, і на все те – Воля твоя! Тож прошу Тебе, Боже, будь милосердний і прости людей, за те, що в нерозумінні своєму і в жадобі своїй руйнують і нівечать Дім, що Ти нам дав, що дивляться і не бачать тої незрівнянної краси і довершеності, які Ти для них створив; слухають і не чують материнської пісні і Твого, Боже, благословення!

Боже праведний! Воздай всім за справами їхніми і нехай кожен отримає те, на що заслуговує! Але дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам! Відверни і врятуй нас від лукавого, не дай опуститись і впасти, допоможи встояти перед спокусою і відрізнити добро від зла, слова і справи Божі від слів і справ лукавого, істинні цінності буття людського від омани і облуди! Дай, Боже, надію на майбутнє дітей наших, на майбутнє народу нашого, допоможи нам повернути знання Родоводу нашого, Буття людського і Буття вселенського, своєї сутності і власної гідності! Дай нам Нове Слово і Нове Розуміння, розкрий і наповни серця наші і свідомість нашу, піднеси їх на Висоту небесну, щоб були ми гідні називатись дітьми Божими!

З безмежною любов'ю, з повагою і вдячністю за життя дароване Тобою, з надією і сподіванням на майбутнє до Тебе діти твої, бо Твоє, Боже, царство, і сила, і слава навіки, амінь!

Т. Г. Шевченко
і мертвим, і живим, і ненародженим
землякам моїм в Україні
і не в Україні
МОЄ ДРУЖНЄЄ ПОСЛАНІЄ

І смеркає, І світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянный,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, І не знає —
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І господа зневажають,—
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,
А що вродить? побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолюди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбите щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтесь!
У чужому краю

Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі
В своїй хаті своя й правда,
І сила, І воля.
Нема на світі України
Немає другого Дніпра,
А ви претеся на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! Волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля
І в Україну принесли
Великих слів велику силу,
Та й більш нічого. Кричите
Що бог создав вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрящих, гречкосіїв.
І сонця-правди дозрівать
В німецькі землі, не чужії,
Претеся знову!.. Якби взять
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тойді оставсь би сиротою
З святими горами Дніпро!

Схаменіться! будьте люди,
Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять

І Дніпро і гори
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить

Сонце перед вами,
І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтесь! образ божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світ
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засудять, і премудрих
Немудрі одурятьі

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Заміс[т]ь пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.

Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліпую каліку.
Добре, ведіть, показуйте,
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Показуйте!.. за науку,
Не турбуйтеся, буде
Материна добра плата.
Розпадеться луда
На очах ваших неситих,
Побачите славу,
Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дурите самі себе,
Учитесь, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла незабуті
Дідів наших. Тяжкі діла
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину
Отака-то наша слава,

Слава України.
Отак і ви прочитай[те],
Щоб не сонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима,
Щоб ви розпитали
Мучеників: кого, коли
За що розпинали!
Обніміть ж, брати мої,
Найменшого брата,—
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотна
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, не вечірній
Тихо засіє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Звернення до Всевишнього

Господи! Дай мені сили зустріти з достоїнством все те, що несе майбутнє; терпіння перенести все, що призначене долею; розум прийняти те, чого не змінити і мудрість, щоб відрізнити одне від одного!

Навчи і підтримай мене, не дай забути, що все сутнє від Тебе і на все свята воля Твоя! В усіх словах і справах наставляй мої думки і почуття, навчи мене каятись, вірити,

сподіватись, терпіти, прощати, бути вдячними і любити всіх!

Гімн Сварогу

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертовності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!

Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В нам предбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

Космічні символи І національна символіка Русі-України

Серед безлічі знакових зображень і уявлень Людства виділяється група знаків причетних до космічної сутності, космічного світогляду людини. Це знаки, що з першого погляду привертають до себе увагу, притягують зір і думку,

приковують серце і свідомість. В своїй сутності ці знаки безсмертні, бо існують в часі з моменту зародження і зростання людської свідомості. З тих чи інших причин (релігійних, кастових, класових і т.п.) багато з космічних символів піддавалось гонінню, заборонялось, знищувалось. І коли, здавалось, вони зникали назавжди, пішли у небуття, несподівано, як спалах, як вибух, як грім з ясного неба, вони повертались знову у свідомість народу. В цьому розумінні такі знаки споріднені з архетипами, з предвічними ейдосами буття Людини і самого Всесвіту. Таємниця космічних знаків у тому, що вони пов'язують речі і явища, почуття і думки з Буттям Всесвіту, відображають споконвічні закони його народження, устрою і еволюції. Вони є тим магічним ключем, що відкриває таємницю буття Людства, призначення, місце і роль того чи іншого народу в розвитку планетарного суспільства, відкриває приховані скарби духовності, дає можливості пізнання свого Родоводу, є споконвічним джерелом Творчого Духу. І в цьому сенсі неперевершеною за своєю глибиною, філософським змістом, езотеричною сутністю є Відична символіка.

рис.1

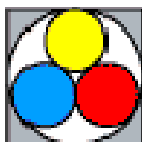

рис.2

Найдавнішим і найважливішим символом наших пращурів був Триглав, або Трисил (рис.1).

Триглав – це символ Всевишнього, його триєдиної сутності. Це символ єдності світів

матеріального, ментального (інформаційного) і духовного, їх єдиної основи і єдиного походження. Троє в одному і одно, що об'єднує трьох – символ єдиної сутності всього Суцього: богів, природи і людини. Це символ, що відображає Зоряний Закон, символ вічного вогню, що єднає Всесвіт.

В країнах Сходу це символ Агні (рис. 1б): три круги в одному колі: золотого (жовтого), блакитного і червоного кольорів. Золотий – це духовний світ, світ Наві; блакитний – світ розуму, інформаційний світ, світ Праві; червоний – світ

матеріальний, основа майбутніх Всесвітів. Разом ці три кольори дають білий колір, колір життя, колір світу Яві.

Світ Вирію-Наві ототожнюється з Духом Предвічним, Прадеревом життя, а тому іншим символом Духу Предвічного є дерево, що проростає корінням у Світ Майї, розростаючись гіллям-життям у Світі-Яві. (рис. 2).

Ієрархія Світу-Наві пов'язується з горою Меру. (рис.5).

Світ Майї, вічнонароджуюча Мати, Світ, у якому все існує як потенційна можливість світів Яві, зображується дитиною у колисці, що гойдається в сонячному промінні. (рис. 4).

До народження Бога- Сина відсутнє все сутнє і стан Світу-Наві є станом хаосу- нерозділених Богів, де життєдайна енергія замкнута в безмежності єдиним потоком стрічки одної поверхні.

Символом Хаосу, деструкції матерії є символ замкнутості життєдайної енергії в безмежності (рис. 6).

Знак світу Праві, інформаційного світу, світу законів і принципів будови Всесвітів є гексограми (рис.3). В плані буття земного це "Книга Перемін". Основу гексограм складають триграми, побудовані на полярності всіх трьох складових Всесвіту: Він (чоловічого – активного зовні, розуму, логіки) і Вона (жіночого – активного в середині, почуття, інтуїції). Він зображається суцільною лінією, Вона – переривистою. Полярні світи Яві, Наві і Праві; в кожному з них два полюси, дві протилежності, дві якості, що доповнюють і заперечують одна одну.

З елементів вічності, елементів трьох світів може бути створена безліч Всесвітів. Для створення нового Всесвіту Всевишній народжує Сина, втілюючись в Творцеві нового Всесвіту, в Сварозі. Сварог – син Бога – має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога, два початки Він і Вона.

Білобог і Чорнобог є невід'ємними складовими Сварога. Не існує добра без зла, любові без ненависті, плюса без мінуса, гарячого без холодного. Символом Бога Сварога є знак Він-

Вона (Ян-Інь), в якому добро змінює зло, а зло – добро; і в кожному доброму уже є зародок злого, а в кожному злі є елементи добра. На зміну Білобогу приходить Чорнобог, а на зміну Чорнобогу – Білобог. При творенні і зростанні Всесвіту зміна богів відбувається по годинниковій стрілці (рис. 7а), при згасанні і розпаді – проти (рис.7б).

Білобог (рис. 8а) і Чорнобог (рис. 8б) зображаються білим і чорним квадратами, в центрі яких з'являється і зростає їх протилежність. У білому квадраті чорний вихор, що обертається проти годинникової стрілки, в чорному – білий вихор, що крутиться за годинниковою стрілкою.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог – Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – енерго-інформаційну модель майбутнього Всесвіту. Абсолютний Розум – це закони і принципи народження, будови і розвитку світу Явленого. Це Першоструктури, Зерна, Єства, Пламена, Початки, Будівельники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності. Символ Абсолютного Розуму, – знак Всесвіту, що розгортається-колочакра (рис.9).

Сварог створює новий Всесвіт за сім днів (сім періодів). Сім творінь Бога-сина відображаються семисвічником (рис. 10).

Сім творінь Бога це: 1) Абсолютний Розум; 2) Стихії, Пламена, Початки, Форми, Сили і Сутності; 3) властивості і почуття; 4) мінерали і тіла; 5) посів життя; 6) боги нижчих рівнів; 7) людина.

Коли Розум готовий, пільма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь в Лоно Матері-матерії. І тоді на перехресті Світла і Матерії виникає життя, матерія стає живою. Символом народження живого Всесвіту є Сонячний Хрест (рис. 11), це символ запліднення матерії Духом і Розумом. Сонячний Хрест є символом Закону Роду.

Зародок Всесвіту згущається в Світову Кулю, зародок Світу-Яві, Прайяце, ДНК Всесвіту. (рис.12). Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді

Всесвітній (Абсолютний) Розум прокидається і перетворюється в світловий спіральний вихор-сваргу, що рухає Всесвіт. Інструмент Бога Сварога, що створює Всесвіт – Сварга (Коловорот, Свастика). Сварга – символ спірального світлового вихору, що обертаючись і поширюючись в Лоні Матері – матерії створює речовину – Світ Явлений – Всесвіт. Сварга, що обертається за годинниковою стрілкою – це Сварга світу Яві (рис. 13а), знак життя, Сонця, еволюції. Сварга, що обертається проти годинникової стрілки (рис. 13б) – знак смерті, згасання, руйнації, пільми. Сварга є знаком закону Велеса, закону Коловороту. Сварга є першим Творінням Бога.

Світловий вихор несе програми Світу Явленого – Всесвіту. Це енерго-інформаційний привод Всесвіту. Під дією Сварги матерія затвердіває і стає речовиною, і це є Затвердженням Духу в Світі Майї. Після цього Бог-Син створює чотири стихії, чотири стани речовини, чотири сторони буття. Символ – чотириликий Бог (Світовіт), в іншому варіанті квадрат утворений чотирма стихіями (рис. 14а), це друге Творіння Бога.

На третій день Сварог приводить Всесвіт в Рух (мається на увазі відлік часу), наділяючи його властивостями і почуттями. Вступає в дію закон Самсари – розвитку Всесвіту по спіралі. Це закон Коляди – циклічність всіх процесів і явищ у Всесвіті.

На рівні Земного буття циклічність символізується Колом Сварога (рис.15) або Колочакрою. Коло Сварога – це символ Зодіаку, 12 сузір'їв якого земна вісь проходить по колу за 26000 років. Коло Сварога – це 12 зірок – сузір'їв розташованих по колу.

Інший вигляд цього символу – 12 спиць всесвітнього колеса – Колочакри. Коло Сварога (Колочакра) є виразом закону Самсари, закону Коляди (рис. 9).

На четвертий день Бог-Син створює мінерали і ненадихнуті форми тіл. Знаком посіву життя є Зірка Велеса: два трикутники: інформації (вершиною вниз, блакитного кольору)

і вогню (вершиною вгору, золотого кольору), перетинаючи один одного вони утворюють зелений колір життя – зірку Велеса (рис. 14б), що народжує форми і структури.

На п'ятий день іде посів життя: через сонячне проміння на води Землі транслюються програми біологічного життя. Дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, відображаються жовто-блакитним стягом (рис. 16), де жовте (золоте) сонячне проміння, а блакитне – вода.

На шостий день Бог-Син створює, як своє власне продовження, богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і розвиток Всесвіту, втілюючись в кожному з них у відповідній якості. На кожному етапі Кола Самсари змінюються ролі і завдання богів, які діють трійцями і які перетворюються в свої протилежності з часом. Шосте Творіння Бога відображається Знаком Перуна (рис. 17а), або знаком народження богів – продовження Вишнього, народження Будди – Побуда (рис. 17б).

Серед земних богів слід відзначити бога Ярила (весняного Велеса), символом якого є п'ятикутна зірка (рис. 18) – символ п'ятипроменевої симетрії складових біосфери Землі. Окремим символом біологічного життя Всесвіту може бути молекула ДНК (рис. 19).

На сьомий день Сварог створює Людину за образом і подобою Своєю (рис. 20), де червоне коло – складова Майї, блакитний чотирикутник в колі – складова Праві, золотий трикутник – складова Духу, а все разом відповідає триєдиній сутності природи, богів і людей.

По відношенню до біологічної складової Світу Явленого Світ Майї виступає в ролі Матері-берегині, Покрови, що в період несприятливих умов оберігає і зберігає життя до настання весни (рис. 21).

Збереження, продовження і еволюція життя пов'язані з родовою гілкою (рис. 22). Успішність вирішення життєвих

задач і подання незгод залежить від колективності зусиль, від єдності сім'ї, роду, племені, етносу (рис. 23).

Життя людини на землі упорядковується законами Праві, але людина має і свою волю прийняття рішень. При відхиленні процесу розвитку людства від задуму Зверху відбувається корекція шляхом «Богоявлення» (рис. 24) людини-бога, що несе Вість (Авесту, Євангеліє) (рис. 25).

Свобода вибору людини обмежена загальним планом-задумом розвитку Всесвіту; на рівні життя людини Шляхом Даним, що символізується вінком із дванадцяти періодів-квіток, сплетених дванадцятьма стрічками часу (рис. 26).

На Шляху Даному людина живе за законами Кар(м)и, законом відповідальності за свої почуття, думки і дії. Символ закону Кар(м)и змія, що кусає себе за хвіст (рис. 27). Невідворотність Кар(м)и зумовлюється наглядом богів, що відповідають за час; богів, що знають минуле і майбутнє (рис. 28).

Ідучи Шляхами Долі людина має вчитись, учитись і вчитись; пізнати, що є добро і що є зло. Дерево пізнання може бути використане на творчість і торжество життя (рис. 29а), або на руйнацію і згасання (рис. 29б).

На Шляху Даному людство має жити за заповідями Божими (рис. 30), за законами жертвовності по відношенню до рідних, роду, етносу, людства, живого Всесвіту, Творця всього сутнього Всевишнього (рис. 31), законами Шляху Очищення: сповіді (рис. 32) і усамітнення (рис. 33).

Виконання законів Праві, Шляху Даного і Шляху Очищення є обов'язковим на Шляху Сходження до Горнього, до Вишнього (рис. 34).

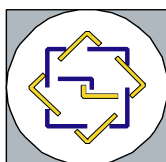

рис. 3

рис. 4

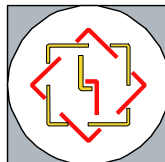

рис. 5

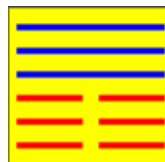

рис. 6

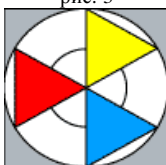

рис. 7

рис. 8

рис. 9

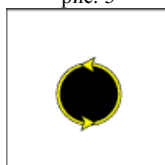

рис. 10

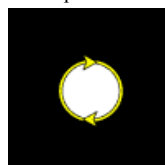

рис. 11

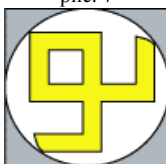

рис. 12

рис. 13

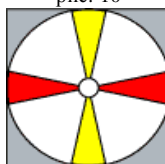

рис. 14

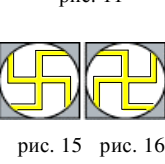

рис. 15

рис. 16

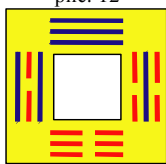

рис. 17

рис. 18

рис. 19

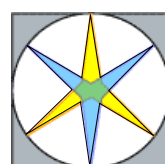

рис. 20

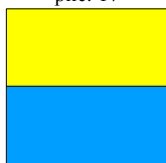

рис. 21

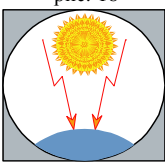

рис. 22

рис. 23

рис. 24

Із наведених космічних символів ведичної традиції головними для русичів – українців є Трисил, Сонячний Хрест, Сварга, Коло Сварога і жовто-блакитний стяг (або Зірка Велеса), сніп і вінок.

Всі ці символи є знаками основних законів створення і розвитку Всесвіту:

- створення триєдиного Всесвіту Всевишнім – Трисил, що відображає Зоряний Закон;
- запліднення Матерії Духом, створення живого Всесвіту – Сонячний Хрест, відображає Закон Роду;
- створення Світу Яві – Всесвіту за допомогою спірального світлового вихору – Сварги, відображає Закон Велеса;
- розвиток і еволюція живого Всесвіту за законом Самсари – Коло Сварога, або Колочакра, відображає закон Коляди;
- посів життя через поєднання сонячного світла і води – жовто-блакитний стяг, або Зірка Велеса;
- Шлях Даний, доля-вінок із дванадцяти квіток і дванадцяти стрічок;
- закон єднання на шляху виконання космічних задач українського етносу – сніп.

Роздрібленість нації, що спостерігається, лише підкреслює намагання недопустити єднання етносу і виконання його космічної місії в еволюції планетарного розвитку і духу.

Повертаючись до Ведичної традиції за Заповітом Патріарха Арія маємо констатувати, що Русь, як спадкоємиця арійської нитки життя, має таку космічну символіку, яка небезпідставно говорить про космічну сутність і космічне призначення народу України, як і всіх арійських народів взагалі.

Післямова

«Вість» написана для тих хто бачить, чує, розуміє. Розуміє, що Всесвіт це творіння Бога. І хоч ми не розуміємо до кінця Божого задуму, та можемо стверджувати, що ніщо не виникає і не створюється просто так! Що спочатку виникає Задум, як мета творчості, і, відповідно до мети творення вибирається інструментарій її реалізації: принципи, закони, структури, боги і люди. Що для розвитку і еволюції Всесвіту останній має бути

полярним, бо якщо не буде плюса і мінуса, добра і зла – не буде потенціалів і не буде розвитку. Всі принципи і константи природи не можуть змінюватись в часі, бо навіть незначна зміна бодай одної константи може змінити весь сценарій розвитку Всесвіту. А тому через Всесвіт має постійно текти «вічний» потік енергії, привід Всесвіту. І не тільки енергії, а й інформації, бо згідно з другим початком термодинаміки вся інформація без відновлення давно б перетворилась в білий шум. А ще другий початок термодинаміки говорить про те, що Всесвіт живий і «розумніший» за людство, тільки це розум «не людський» і людським розумом його «не зрозуміти»...

Непросто складається шлях Людства наприкінці другого тисячоліття від Різдва Христового. Та хто має очі, той бачить, хто має серце – той відчуває, хто має голову на плечах – розуміє, що людство в своєму розвитку підійшло до якоїсь критичної межі. Спалах людського розуму поставив біосферу Землі на межу руйнації і самознищення людства. Та незважаючи ні на які попередження, ні на які ознаки і прикмети невідворотної планетарної катастрофи людство все швидше, набираючи оберти, несеться до прірви. Можливо тому, що не маємо на цей випадок відповідних архетипів, і, як наслідок, дивимось – і не бачимо, слухаємо – і не чуємо, не розуміємо. Не розуміємо, що є Всесвіт, і свого, Богом обраного нам, шляху. У багатьох на початку третього тисячоліття складається враження, що чиясь впевнена і підступна рука руйнує всі етичні межі і моральні кодекси людства, ведучи його по шляху згуби всього святого, всього того, що робить людину Людиною. По шляху, де цінності добра, краси і гармонії, любові, жертвовності підмінені антицінностями, де все поставлено служінню приземленому, де душа стає рабинею тіла, падаючи з ним в пекло розпусти, розтління, наркотичного забуття.

«Багато званих, та мало вибраних» – говорив Ісус Христос. Не всі здатні бачити, чути, усвідомлювати, бо «якщо хто не

народжений від води і Духа, не зможе ввійти в Царство Боже; бо народження від плоті є плоть і народження від Духа є Дух!»

Ця книга – звернення до тих, хто ще чує, хто ще розуміє, хто хоче змінити ситуацію на краще. Звернення через розум і серце з надією зруйнувати мури архетипного мислення, з сподіванням на те, що якась частина тих, хто має іскру в серці, прокинеться і неупередженим поглядом гляне навколо себе. До тих, хто має допитливий розум і неспокійне серце, хто несе в собі непереборне тяжіння до Вищого, до Горнього, хто має Волю і Наснагу до служіння Людству, Планеті, Богу. Не чекаймо, що хтось на Землі, чи на небі вирішуватиме наші проблеми! Не буде бог латати порваний нами одяг, оплачувати борги і гріхи наші. І перше, що маємо зробити, то жити за заповідями божими! Хто має себе за Людину, не має права чекати, має починати з себе – бо це твій шлях, твоя воля, твоя правда, твій вибір! В світі дуальному не може Людина бути ніякою. Кожен повинен усвідомлювати, що ми лише клітинки величезного організму Всесвіту, що не можуть ці клітинки бути «раковими» і безпечними для організму водночас. А тому скільки беремо – стільки і повернути маємо, а брати – скільки необхідно і не більше того. Маємо пам'ятати, що сутнє не виникає з нічого і не закінчується нічим, що ми були, є і будемо, що все має свою історію і своє продовження у Всесвіті. Маємо пройти призначене нам, тягнутись з останніх сил, через неможливість до своєї сутності! На шляху своєму не даймо себе опустити, а втративших віру і надію – підіймаючи і ведучи за собою. Маємо кожного дня звертатись до Бога, звітувати перед Ним і перед собою: чи прожив ти цей день як Людина, що доброго зробив і чого досягнув? Чи зробив хоч крихітку для миру, добра, краси і любові?

Завжди маємо шукати інших, вести їх і йти за ними – в єднанні сила і запорука сходження Людства. Маємо світити всім, вчити всіх і вчитись у всіх, пам'ятати, що не існує народів вибраних і другорядних, що є люди – добрі і недобрі, і

є їх справи, і по справах їх пізнаєш їх! І в житті, і на межі світу білого пам'ятаймо слова Вчителя: ...Чи не душа більша за тіло? А варта божа надійніша від людської!...

Шануймо батька і неньку, старших і менших. Не поспішаймо судити інших, бо часто не їх вина в тому, що вони такі. Маємо підвестись над обставинами і над власним его, пам'ятаючи, що те, що маємо – доручене Богом не для того щоб накопичувати, ховати, знедолювати людей, а для справи Божої.

Маємо звикнути в думках і діях до всієї Землі як до власної домівки! Маємо жити завжди в пошуку і в прагненні до творчості, бо лише в творчості і в добрих справах, а не при владі і не біля корита людина відчуває себе Людиною!

Від народження і до смерті маймо в душі етичну межу, переступити через яку не може заставити навіть смерть. Бо казав Ісус Христос «І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі погубити»!

Маємо поважати і цінувати все створене до нас, бо то фундамент, на якому стоїмо. Зруйнуємо його – і впаде вся будова Людства.

Кожного дня звертаймося з любов'ю і подякою до Бога за можливість жити, мислити, творити, бути; за неземну красу рідної планети! Дякуймо лісові і степу, саду і річці, всьому, що навколо живе і розумне! І хоч воно «не людське» але любов, добро і подяку зрозуміє і віддячить тобі!

Пам'ятаймо: що Богові потрібен не робот, що виконає, а Син, який любить Батька, розуміє Його і співтворить Йому!

Кожен має визначитись з метою в житті, бо без людської мети людина – хвора! Куди поспішає – сама не знає, і що робить – не розуміє, бо робить, як всі. Та досить озирнутись на справи свої і спитати: невже в купі сміття, що залишається за тобою весь сенс твого життя? Не будьмо жорстокими і не вживаймо лихого слова, бо то хвороба, прояв нижчої природи, самі низькі людські пороки.

Не забуваймо, що ніщо так не гасить внутрішній вогонь, як забезпеченість завтрашнього дня і закінченість мети. То ж маємо вибирати в житті мету, що була б на межі можливостей і самого життя!

Кожна людина має право жити, діяти, думати так, як вона рахує необхідним, але при умові: щоб ні приклад її життя, ні приклад дії, ні приклад мислення не принесли шкоди ні людям, ні Природі. Кожна Людина має жити за Заповідями Вчителя: «всією душею і всім серцем своїм люби Батька, який на Небесах!» і «стався до інших так, як ти бажав би, щоб ставились до тебе!».

В Євангелії від Іоанна сказано: «настане час і настав уже, коли істинні поклонники будуть поклонятись Батькові в душі і істині, бо таких поклонників батько шукає собі. Бог є Дух, і ті, хто поклоняються Йому, повинні поклонятись в душі і істині...»

Були часи, коли людина боялась всього, чого не розуміла, чого не могла пояснити. Боялась і вірила в богів оточуючої її природи. Але поступово, набуваючи досвіду і розуму переставала боятись, продовжуючи вірити в те що є Вище, Надприродне, ім'я якого Всевишній, хоч і не могла пояснити як і чому. Та настають часи, коли людство не лише віритиме, а й розумітиме чому. Спочатку це будуть вибрані, за ними підуть інші. І той народ, який зрозуміє це першим, першим буде серед торуючих шлях в нове майбуття, і першим серед синів Божих!

Важко на те сподіватись, але хочеться вірити в те, що першим на цей нелегкий шлях пізнання і віри через пізнання, стане народ Русі-України, народ, доля якого і майбутнє знаходяться на зламі історії. Бути і світити всім, чи піти з арени майбутнього – третього не дано і іншого вибору не маємо! Тож до всіх, хто чує, хто бачить, хто усвідомлює, до всіх, хто вибраний звертаються Небо і Земля: якщо не Ви, то хто?

ДОДАТОК

Відична Віра – наріжний камінь духовності людства

Рівень мислення людини, її світогляд, культура і мораль відповідають рівню технології, що використовується суспільством. Оволодіння вогнем, одомашнення тварин і винахід колеса були етапними в розвитку і становленні свідомості наших пращурів. Хто перший запалив багаття, хто перший почав малювати, хто побудував перше рукотворне житло, хто перший почав використовувати колесо – той мав змінити стан свідомості, перебудувати свій світогляд. Цілком ймовірно, що саме винахід колеса спричинив до лавини винаходів нових технологій і до виникнення першої монотеїстичної релігії.

Багато дослідників вважають Відичну релігію політеїстичною. Але в Велесовій книзі сказано: се ж бо Триглаву поклонялись маємо і тому велику славу співаємо. Хвалимо і Сварога – діда божого, бо той є роду початком і джерелом вічним; і богу Перуну – громовержцю, богу війни і боротьби, що веде стежкою правою до бою і тризни великої; і богу Світовиду – богу Праві і Яві, бо через нього бачимо світ видимий і він нас від Наві уберігає і нашу Землю, і Сонце, і зірки держить, і світ кріпить. Повчаємо отроків обійняти і розказуємо все створене відати, бо від того розум розширюється і очищається, щоб розуміли те, що се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Із останніх рядків видно, що всі боги сприймалися нашими пращурами, як прояви одного єдиного Бога, Творця законів

Праві і Світу Явленого. А тому Відична релігія цілком заслужено є саме монотейстичною релігією.

На змісті і сутності основних положень Ведичної релігії акцент зроблено вище, але завдячуючи "Велесовій книзі" і глибоким дослідженням Л. Силенка, приведеним в "Магавірі", маємо можливість простежити народження і еволюцію основних світових релігій, що вийшли з Відичної віри наших прашурів.

Відхід частини аріїв в Інські краї викликав першу трансформацію Відичної віри в індуїзм. Вів в „інські стани” орійські народи перший пророк людства (із відомих) Рама (Ра-бог Сонця, Ма – мати Земля), що став в індуїзмі Брамою. Рама стверджував, що життя вічне і не зникає після смерті; людина, що померла, втілюється в новій людській істоті.

Як і у вірі наших прашурів, індуські боги діють трійцями, але імена їх трансформувались: Вишень став Вішною, Сіва з тришулом став Шівною (з тим же трисилом), Яруна – Арджуною, Перун – Паржаною, Дий – Дивом і Девом та тому подібне. Така ж ситуація склалась і в Месопотамії з приходом туди сумерів. Сумери принесли в Дворіччя арійських богів і Культ богині Матері Нінту (неньки, нені), Мамо або Мамі (матері – цариці богів), Тіамат (матері тьми, богині пільми).

В тому ж IV тисячолітті до нової ери інша частина трипільських племен в-наслідок змін кліматичних умов відходить через Малу Азію до Палестини(випаленого сонцем стану), заселяє острів Крит, досягає Єгипту. Одночасно з шумерською зростає цивілізація древнього Єгипту. Головним жерцем Сонячного культу Єгипту стає Гермес Трисмегіст (санскритське герой тричі могутній, можливо з приазовських Гер, звідси пізніше проклав свій шлях міфологічний герой Геракл). Гермес дав народу Єгипту закони, писемність, рахунок, засновує різні галузі знання; написав десятки книг, розробив „гімнастику Гермеса”, створив науку „герметизму”. Найбільш знаменитою книгою Гермеса є „Книга Тота”, в якій

подані методи набуття безсмертності, поддана інформація післяжиттєвого шляху людини. В „Ізумрудній скрижалі” Гермес стверджує, що в кожній людині присутня частина безсмертного розуму(іскра божа), за допомогою якої вона може вийти з темряви(пекла) до світла(Бога). Там же надані закони будови Світу Явленого:

- те, що наверху, те що й внизу; і те що внизу подібне до того, що наверху, щоб здійснилось чудо єдиного;
- Всевишній – це Все, що існує;
- світ існує в Розумі цього Всього;
- світ нескінчений і безмежно складний; нашому розумінню доступна лише мізерна його частина;
- єдиний засіб існування світу – рух, вібрація, єдиний ритм;
- світ полярний; полярність визначає і світи;
- світ розвивається за задумом Всевишнього; нічого випадкового в ньому не відбувається;
- світ ієрархічний і підкорюється взаємодії активного і пасивного початків;
- всі принципи і закони універсальні і діють на всіх рівнях будови Всесвіту.

В сьомому сторіччі д.н.е. під натиском сакських (скитських) воїнів, що прийшли з Причорномор'я, впала Асірія – семітська держава, наступниця Вавилону. На території нинішнього Ірану саки створили могутню державу Мідію. З саками в Іран прийшов Заратустра (Заратуштра, в перекладі з санскриту жовтоверблюдий), великий пророк людства. Родове прізвисько Заратустри Спітама (той, що має світлих корів – санскритське). Місцеве населення вірило в багатьох богів, роль і значення яких суттєво змінювались з часом, а духовне життя очолювали маги (мужні, величні), які були водночас і шаманами, і лікарями. Маги поклонялись Дію (Диву, Деву) статус якого, як бога осяйного неба, на Батьківщині Заратустри вже змінився на полярний – Дий поступово ставав підземним

богом. Заратустра спростовує ритуали магів і називає Дива злим богом. Він стверджує, що світ полярний, і що добрий бог це Асура (сонячний) Мазда (даруючий). По собі Заратустра залишає Авесту (вість) – Євангеліє зороастризму, заповіт нащадкам, а з ним свято Різдва Митри, свято Великодня і Єпіфанію (божоявлення). Заратустра говорить, що Сонце (Сварог) є сином Бога Отця (Всевишнього) – Асури Мазди.

Розтрощивши Ассирію племена скитів-саків розселились в Малій Азії (гіттїти), а на сході дійшли до Індії (третій прихід арійських племен в Індію); попередні арії частково розчинились серед місцевого населення, частково повернулись на Батьківщину). В п'ятому сторіччі д.н.е. саки створили на берегах Гангу, в Капілавасту неподалік Гімалаїв, державу хліборобів і скотарів. На чолі Сакії стояв володар Суддоган (той, що дає, вершить суд на ганку – санскритське), який мав за дружин двох доньок магараджі (могутнього радника) сусіднього арійського племені "Калинів". Саки говорили на санскриті і син Суддогана Будда (Побуд, той хто будить) був скитом. Неньку Будди звали Ма-я (мама, що стала Міріям у євреїв і дівою Марією у греків). Коли народився Будда, то про цю подію людей сповістив святий Асіта. І тоді прибули до місця його народження браміні з дарами, і з'явилась на небі зірка, і три боги, йдучи за нею, принесли дари Спасителю. Народженому дали ім'я Суддгартга (суджений гартувати, натхнений долею). Подібно Заратустрі, що мав прізвисько Спітама, Будда мав прізвисько Гуатама (той, що має темних корів).

Святим символом Будди був трисил (трисул – санскритське) – небесна зброя Сіви (осяйного, сяючого, індуського бога Шіви). Як кажуть послідовники Будди, Будда прийшов з вічності і пішов у вічність, Будда – це шлях світла. А тому на статуях Будди зображена Сварга (свастика). Будда йшов оріанським (арійським) шляхом, позначеним світлом – свастям – свастикою, символом вогню, світла, Сонця. Сваргу –

свастику в Індію принесли перші арії ще за 3000 р. д.н.е і це було першим хрестом наших пращурів, хрестом з загнутими кінцями. Найдавніша свастика знайдена біля селища Мізино (Мізинська культура), де вона викарбувана на фігурі летючого птаха з мамонтової кістки, Птиці Сва, символу Духу Предвічного. В Буддизмі це стало поняттям "Лету Будди", а у християн голубом, що опустився на плечі Ісуса Христа – символом Духу Божого, третьою складовою Троїці. У наших пращурів Сварга водночас і блискавиця, і знамено Даждьбога – летючий птах, що нагадує трисил.

Згідно з вченням Будди, кожна людина переживає безмежну послідовність болісних смертей і нових народжень – колесо Кар(м)и, нескінчений перехід із втілення у втілення. Щоб перервати зупинити «колесо», необхідно подолати три «оп’яніння»: неюдцтво, чуттєвість і спрагу (прагнення, тяжіння).

Відичну віру в зороастрійській модифікації сповідували гіттїти, що мешкали на територіях сучасної Туреччини і Палестини. На місці розкопок гіттїтського міста, неподалік Анкари, що існувало близько 2200 р. д.н.е, знайдена статуя бога – громовика Яви (явленого, того, що дає воду – санскритське) з трисилом в руках і написом Яї (Ява чи Яяш). Від гіттїтів бога Яву запозичило невелике єврейське плем’я кенїтів, а від них через "П’ятикнижжя" Мойсея Ява стає Ягве – богом усіх євреїв. Про бога Ягве євреям розповів рабин Єзра, що мешкав у Вавилоні. Єзра повідомив істинних євреїв, що були у них Авраам, Ісаак, Іаков (Ізраїль). І що був у них Мойсей, який водив племена гібрейські по Синаю і дав їм закони Господа Бога Єгови (Ягве). Не сказав Єзра євреям, що читає їм не писання Мойсея, знайдені (за його словами) в руїнах Соломонового храму у Вавилоні, а Тораг, який почав писати рабин Єзикїєл, а закінчив писати він – Єзра.

До Єзри гібрейські племена поклонялись Богу – горі Шадаю (Синаю), а у Єзри Ягве згадується близько 7000 раз.

Як же сталося, що на зміну традиційним єврейським богам прийшов Ягве? Між племенами євреїв, як і між іншими у всьому світі точилась боротьба "за місце під Сонцем". І коли гібрейські племена перемогли ханаанців і кеннітів, то між гібреями виникло переконання, що бог Ягве (Ява) вибрав їх поміж інших племен, вибрав народ Ізраїлю, відвернувшись від інших, і поклявся їм у своїй вірності.

Єзикіел і Єздра взяли основні догмати і легенди зороастризму і сумерів і все це переклали на підґрунтя єврейської національної свідомості. Достовірно навіть невідомо, чи був Мойсей історичною особою, бо в рукописах, що оповідали про життя і діяння Соломона і Давида до Єздри, в тому числі і в єгипетських хроніках, ця велична постать не згадується ніде жодним словом. В той же час були поширені у стародавньому Вавилоні, де мешкали автори Торага(Тори), легенди подібні до життєописання Мойсея.

На межі нової і старої ери знову в небі спалахнула зірка (як і під час народження Будди) і сповістила світ про народження Спасителя Світу Ісуса Христа. Про життєвий шлях Ісуса Христа існує декілька версій, а його вчення викладено майже в п'ятдесяти Євангеліях різних авторів, із яких канонізовано чотири. В усіх чотирьох канонізованих Євангеліях випущено опис особистого життя Ісуса і говориться лише про його діяння. Існує кілька версій життєописання Ісуса до початку його Місії, але вони настільки суперечливі, що не можуть бути приведені навіть в якості більш-менш вірогідної версії. Можливо, що в історії переплутані відомості про різних Ісусів. І якщо євреї не вважають Ісуса за Сина Бога, а лише за пророка (як і мусульмани, релігія яких виросла з іудейської і християнської), і якщо церковні версії не збігаються з дійсністю, це ніяк не зменшує постаті того, кого зовемо "Сином Божим". Досить вчитатись в слова Спасителя, що дійшли до нас, щоб хоча в якійсь мірі досягнути велич великого пророка людства.

І все ж, говорячи про еволюцію релігій і релігійних догматів, важливо акцентувати увагу на тому, що перші камені в підвалини сучасних духовних уявлень людства заклали наші пращури, які є водночас і пращурами всіх народів арійського походження. Необхідно, щоб всі люди на Земній кулі усвідомили одну річ:

Бог-Творець світу Явленого один, Його втілення чисельні і різні за масштабністю вирішуваних завдань і за часом існування. І що кожне втілення це Сам Бог, бо сказано в Велесовій книзі "Се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються, і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Відична Віра і сучасні світові релігії

Відична віра – віра пращурів слов'ян, є однією з найдавніших світових релігій. Відична віра побудована на Зоряному Законі, згідно з яким Бог – Всевишній – і один і чисельний в своїх проявах водночас. В залежності від етапної задачі розвитку Всесвіту і Людства Всевишній проявляє Себе через Закон Троїці в різних іпостасях, демонструючи різні якості. В основі Відичної віри є два основних принципи: коловороту життя (Коло Самсари) і Кар(м)и – розплати з часом за всі дії в цьому житті.

Першим відгалуженням Відичної віри став *індуїзм*. Після відходу частини орійських (арійських) народів до Інських станів (Індостану) поступово в нових умовах змінюється їх світогляд, місце одних богів займають інші. Великий пророк Людства Рама перетворюється в Творця Всесвіту Браму, бог Вишній в бога – зберігача Всесвіту Вішну, легендарний вождь сіверян Сіва з знаком Роду трисилом – в бога – руйнівника Всесвіту Шіву. Та на відміну від богів Відичної віри, які подані в діалектиці, в русі, в розвитку, боги індуїзму статичні і їх функції наперед визначені.

Другим могутнім відгалуженням Відичної віри став *буддизм*. В буддизмі ідея єдиного бога відсутня. Згідно з вченням Будди існують лише дхарми – пануючі над світом вічні моральні принципи і їх пульсації¹.

Центральне місце у вченні Будди займають чотири благородних істини: існує страждання, його причина, шлях до звільнення від страждання і саме звільнення. Страждання і звільнення від нього є чисто суб'єктивними станами і водночас деякими космічними реаліями. Позбутись страждання можна шляхом восьми вірних дій. Для цього необхідно жити не підкоряючись задоволенням, але й не в аскезі, дотримуючись п'яти заповідей: не шкодити живому, не брати чужого, утримуватись від заборонених статевих стосунків, не вести марних і брехливих балачок і не пити спиртного, тим самим наближаючись до нірвани (згасання).

Іудаїзм побудований на культі бога Ягве. Ця релігія виникла приблизно в другому тисячолітті до н.е., в Палестині. Основа вчення викладена в п'ятикнижжі Моїсея (в перекладі Врятованого, племінника фараона Рамзеса Хозарсифа, жреця єгипетського культу бога Сонця Ра). З точки зору

¹ Дхарми можна розуміти як прояви єдиної світової душі. У реліктових австралійців це "арунгвільта-прана" – особлива життєва сила, життєва субстанція, що переливається з одного матеріального утворення в інше, безперервно і повсюдно з істоти в істоту, з предмета в предмет. В древніх майя це сила, яку не можна описати, яка є джерелом буття всіх істот і яка наділяє все живе свідомістю, що повертається назад після смерті істоти. Від тої Сили через все існуюче плинуть потоки еманцій – команд, які згідно з вченням Будди можна сприймати як дхарми. В хвилля божественного ефіру (іудаїзм), немов би під напівпрозорим покривалом, тріпочуть астральні форми світів і істот, в яких уже існують майбутні насіння (своєрідне ДНК на все сутнє), початки (принципи, закони, константи), форми (структури і архітектура), живі душі буття. Це Всесвіт проявлений в Духові. У Піфагора це ефірне світло, яке протікаючи через предмети робить їх прозорими і змушує всі світи світитись. Через це ефірне світло, через невидимий вогонь, що протікає через всі світи, Він, незбагнений, приводить в обертовий рух все від атомів до зірок. Він же наділяє все вогнем, що породжує рух, ритм і мелодію. Це перша з дев'яти давньогрецьких муз – Веста (Гестія), яка зберегла божественний початок, схований в усіх речах. Інші музи походять з Вести, її вогню. Уранія – відповідає за рух зірок і планет, за астрономію і астрологію; Полимнія – за потойбічне життя душ і пророцтво; Мельпомена – за життя і смерть, трансформацію перевтілень. Ці троє відповідають за космологію і фізику. Калліста, Кліо і Евтерпа відповідають за медицину, магію і мораль, а Терпсіхора, Ерата і Талія за устрій планети (за хімічні сполуки, рослинний і тваринний світ).

центрального поняття п'ятикнижжя є "розмитим" вченням, бо звернене водночас до двох різних божеств: вавілонського Єлоїм – "Єдині" і Ягве, племінного бога євреїв, – що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоїм в якійсь мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед всіх народів і об'явив їм владу над іншими народами світу. В книзі Левіт п'ятикнижжя Моїсеєм сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин в суспільстві (заповіді Моїсея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму було жертвоприношення тварин. Іудаїзм став витоком двох світових релігій: християнства і мусульманства.

Іудаїзм – версія вчення Моїсея, Укладена равіном Іудою в 219 р.н.е; стала основою Талмуда – вчення равінізму. Відгалуженням іудаїзму є гностичне вчення Каббала, що сформувалось в середовищі вавилонської общини євреїв.

Християнство побудоване на вірі в Ісуса Христа, боголюдини, рятівника світу, втілення другої особи триєдиного божества – Троїці: Бога – батька, Бога – сина (Логоса – слова) і Святого Духу. Ісус Христос, Бог – син, приносячи себе в жертву, спалоє карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на центральних поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним символом християнства є сповідь і прощення тому, хто покався перед Богом. В християнстві Бог – це Творець Всесвіту на відміну від інших релігій, в яких культовими були боги нижчого рангу, або прояви діяльності Бога: дхарми, еманції і т.п.

На початку XII сторіччя нашої ери на арабському півострові почав розповсюджуватись *іслам*, який проповідував

неграмотний погонщик верблюдів, але надзвичайно талановитий поет Муххамед. Новий пророк свято вірив в те, що через нього до людей звертається сам Аллах. На відміну від християнства, де центральною фігурою став Ісус Христос, Муххамед говорив, що він лише посланник Аллаха і заборонив звертатись до нього з молитвою після смерті. Пророк ісламу проповідував покірність долі і Аллаху. Його проповіді, обрядові і юридичні настанови, заклинання, молитви, повчальні розповіді і притчі зібрані в священній книзі мусульман Корані (в перекладі – читання).

На відміну від інших релігій мусульманство більш приземлене і майже не має тої трансфізичної надбудови, яка властива іншим світовим релігіям. В цьому відношенні до мусульманства наближене конфуціанство в Китаї, що виникло ще в V–VII сторіччях до н.е. Конфуцій занепокоєний розпадом суспільства і суспільної моралі значну увагу приділяв саме принципам зміцнення суспільства. В його проповідях говорилося про те, що особистість повинна підкорятись суспільним інтересам, що влада правителя священна, що поділ людей на аристократів і нікчем – це закон справедливості. На центральне місце в своїх проповідях Конфуцій ставив порядок на землі і на небі, як етичну категорію. В той же час конфуціанство, як і багато інших теїстичних течій в Китаї, базується на трансфізичній "Книзі змін", побудованій на загальнокосмічному принципі Інь і ян, чергування яких складає шлях "дао" (Інь і ян, чоловіче і жіноче, плюс і мінус, так і ні, гаряче і холодне, і т.п. – все це той самий принцип полярності в будові Всесвіту). Дао – це центральне поняття ще одного теїстичного напрямку в Китаї – даосизму, поняття за допомогою якого можна дати універсальну всеосяжну відповідь на питання про походження і засоби існування всього сущого. Воно не має імені, скрізь проявляється, бо є джерелом всякої речі, але не є самостійною субстанцією, чи сутністю. Само Дао не має джерел, початку і є коренем всього

без власної енергетичної діяльності. Дао, яке можна виразити словами, не є постійне Дао. Однаковість – ось глибина загадковості...

Як можна бачити навіть з цього невеликого і досить поверхового огляду кожна релігія це передусім частина світогляду того чи іншого народу. Показовими в цьому відношенні є догмати Іудаїзму і Християнства.

Біблія: Тораг і Євангеліє

Витоки іудаїзму, як релігії, відносять до 2000-2200 р.д.н.е. В цей час на території сучасної Палестини мешкало плем'я гіттїтів, яке поклонялось богу-громовику (вогняному богу) Яяш. Від гіттїтів бога Яяша (Яву) запозичило плем'я кеннітів, а від них через Тораг (П'ятикнижжя Мойсея), укладений равінами Єздрую і Єзикієлом в Вавілоні, бог Ява стає богом Ягве усіх євреїв (V ст.д.н.е).

Основа вчення іудаїзму викладена в п'яти книгах Мойсея: Буття, Исход, Левїт, Числа, Другозаконня².

Поняття центральної фігури – Бога – в іудаїзмі розмите, бо євреї звертаються водночас до двох різних божеств: Єлоїм – "Єдині" і Ягве, що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоїм в деякій мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед усіх народів і об'явив їм зверхність і владу над іншими народами світу. В книзі "Левїт" сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин між євреями (Заповіді Мойсея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму є дійство жертвоприношення тварин, побудоване на принципах "рта" – космічного порядку і культу "бартеру" – даю, щоб і ти мені дав.

² Вважається, що Другозаконня написане пізніше і штучно доповнює вчення Мойсея.

На межі старої і нової ери в небі спалахнула зірка і сповістила світ про народження спасителя людства Ісуса Христа. Своє вчення – Євангеліє (Вість) Ісус Христос дав через своїх учнів – апостолів. Християнство, як релігія, побудоване на вірі в Ісуса Христа, Боголюдини, рятівника світу, який був втіленням другої іпостасі триєдиного божества – Троїці: Бога – Батька, Бога – Сина і Духа Святого. Ісус Христос, Бог-Син, приносячи себе в жертву, спалює карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним моментом Християнства є сповідь (духовне очищення) і прощення тому, хто покався перед Богом. В християнстві, на відміну від іудаїзму, домінує дійство власної жертвовності (а не жертвоприношення тварин).

Сучасні канонічні християнські церкви (католицька і православна) поєднують в єдиному каноні Тораг і Євангеліє, Старий і Новий Заповіти, хоча за своєю суттю це дві різних віри і дві різні релігійні системи. Склад основних догматів тої чи іншої церкви має забезпечувати єдність етносу на фундаменті єдиної віри і єдиних моральних принципів, перспективу розвитку даного етносу і гармонію між силами небесними і земними. А тому, в залежності від стану суспільних відносин, від рівня розвинутості суспільства, від внутрішніх і зовнішніх факторів існування етносу, змінюються системні теологічні погляди і суспільні цінності, їх роль в особистому житті людини і в житті суспільства. І коли догмати старої віри стають гальмом на шляху подальшого розвитку, деякі з них можуть суттєво змінюватись, іноді на повністю протилежні. Показовими в цьому відношенні є догмати іудаїзму і християнства, що виростало з іудаїзму. Уже з другого століття нашої ери серед християн з'явилась тенденція до розмежування цих вчень, бо з їх логіки випливало, що Ягве, бог Мойсея, не є Єлоїм, до якого звертався Христос на

розп'ятті. Відповідно, єдність давньоєврейського єдинобожжя (а по суті племінного бога євреїв) і християнського – уявна.

Різницю між Богом Старого Заповіту і Євангельським Богом сформулювали християнські гностики в другому столітті нашої ери (Маркіон і його школа)

Перший забороняє людям вкушати від дерева життя;	Другий обіцяє дати переможцеві "сокровенну манну" (Апокаліпсис, 2, 17);
перший умовляє до змішання статі і розмноження до меж ойкумени;	другий забороняє навіть гріховний погляд на жінку;
перший обіцяє в нагороду землю;	другий – небо;
перший передписує обрізання і вбивство переможених;	другий забороняє і те і інше;
перший проклинає землю;	другий її благословляє;
перший кається в тому що створив людину;	другий не змінює своїх поглядів на неї;
перший передписує помсту;	другий – прощення тому, хто покався;
перший вимагає жертв тварини;	другому вони огидні;
перший обіцяє іудеям володіння світом;	другий забороняє володіння іншими;
перший дозволяє іудеям лихварство;	другий забороняє привласнювати незароблене;
в Ветхому Заповіті – хмара чорна і вогняний смерч;	в Новому Заповіті – неприступне світло;
Ветхий Заповіт забороняє	в Новому Заповіті –

торкатись Ковчега заповіді і наближатись до нього (тайна для вибраних);	заклик всіх до себе;
в Ветхому Заповіті – прокляття висячому на дереві (тому, хто страчений);	в Новому Заповіті – смерть Христа на хресті і воскресіння;
в Ветхому Заповіті – невиносиме іго закону.	в Новому Заповіті – благо і легкий тягар Христов.

Погляди Маркіона пояснював його учень Аппелес: єдиний Початок – ненароджений Бог – створив двох головних ангелів. Один, "знаменитий і славний", створив світ; другий, "вогняний", ворожий Богу і світу. Відповідно світ, як творіння доброго ангела, благодійний, але наражається на удари злого "вогняного", що ототожнюється з Яхве (Ягве) Ветхого Заповіту.

Суперечність догматів Старого і Нового Заповітів призвела до виникнення чисельних течій, заснованих на Біблії. Найбільш яскравими серед них були:

- офіти, що сповідували віру в змія, який спонукав Єву заполучити пізнання добра і зла, а бога, який бажав залишити людей в пітьмі і невігластві – називали злим демоном;
- гностики, що об'явили матерію неіснуючою, а відповідно і весь Всесвіт перешкодою на шляху удосконалення душі, реальність якої стверджували;
- Маркіон і його школа, що заперечували спадковість Нового Заповіту до старого, вважаючи іудаїзм поклонінням Сатані;
- манікеї, що розглядали світ, як середовище боротьби світла і пітьми. Але, якщо християни визнавали світ і життя творінням божим, то манікеї дотримувались зворотної точки зору: світ – це пітьма, що обняла частки

світла (душі). Вони вважали матеріальний світ злом, а його творця – злим демоном. В протигагу християнству "творче світло" (Божественну енергію") вони вважали птьмою, а птьму – безоднею, або вакуумом – світом первісним.

Звичайно, приведені витримки з релігійних доктрин "не ведуть до храму", а лише обгрунтовують основну думку. Є Творець цього Всесвіту, є боги суто його члени (різні за рівнем, функціями і призначенням) і є закони і принципи, за якими побудований Всесвіт і яким підкоряються боги і ієрархії Всесвіту. Окрім прямої послідовності є зворотна – це боги, яких створюють складові елементи розумних систем (наприклад, егрогори, створювані об'єднаннями людей від сім'ї до суспільства в цілому). Тривалість існування того чи іншого бога і його можливості залежать з одного боку від часу вирішення завдання, покладеного на нього, з іншого – від джерела енергії і інформації, що його живить. В залежності від того, якого з ієрархії богів той чи інший народ, та чи інша спільність людей вибирає за Водія, будується світогляд цього народу, взаємовідносини між людьми і між людиною і небом (точніше богом). Досить проаналізувати мораль і етику суспільних відносин народу, щоб зрозуміти, якому богу він служить.

Розмова про Бога і релігії була б неповною без розгляду можливості спілкування Людини з Творцем, спілкування через молитву. Існує надзвичайно багато молитов, вивчити чи запам'ятати які неможливо. А тому позитивний бог одного народу може сприйматись як негативний іншим і навпаки. Та при цьому різноманітні богів, релігій і моралі необхідно усвідомити головне:

Творець Всесвіту єдиний для всіх і для всього існуючого взагалі. І так само, як ми любимо і цінуємо все те, що створюємо з Любов'ю, так і Творець Всесвіту любить і цінує все існуюче. А ми всі незалежно від поглядів і віри, Його діти,

Його майбутнє і Його сподівання! То ж давайте будемо достойними свого покликання і свого призначення!

Християнство і Відична віра

Священна книга християн «Біблія» в перекладі читається як «Книга». Біблія не є творінням Бога чи богів і вона не звалилась на людство з небес. Це хроніка буття єврейського народу, що пережила безліч перекладів і переробок. До римського імператора Константина Великого Біблії в сучасному змістовному варіанті не існувало. Саме за часів Константина Великого (за його наказом) з різних за походженням і змістом джерел була складена Біблія.

В часи Константина офіційною релігією Риму (в інтерпретації сучасних філософів і теологів), було «язичництво». Римляни, успадкувавши світогляд греків, поклонялись Юпітеру та багатьом іншим богам. І це було традицією «Сонячного культу», поширеного в Європі і на більшій частині Азійського континенту (на відміну від Місячного культу, що панував у країнах з семітським населенням). Язичник за світоглядом Константин Великий за посадою був верховним священником культу «Непереможного Сонця» і охрестили його лише перед смертю. В часи імператорства Константина Римську імперію охопили заворушення між «язичниками» і послідовниками Христа. Імперії загрожував розпад і в 325 році нашої ери Константин надає статус державної релігії християнству, що знаходилося на під'юмі.

Константин розумів, що силовими засобами зробити християнство органічною частиною світогляду європейців неможливо. Необхідно було поєднати відичний світогляд, символи, визначні дати (особливо природні) і ритуали європейців з християнською традицією, створити релігійний гібрид, прийнятний для обох сторін. Єгипетські сонячні диски перетворилися у німби святих, а піктограми богині Ісиди з

сином Гором на руках стали прообразом Діви Марії з немовлям Христом на руках. Практично всі елементи християнського ритуалу – мітра, алтарь, славослів'я, причастя, поїдання «тілаХристового» та інші, - були запозичені з Відичної віри та її трансформаций.

Історична дата народження Ісуса Христа невідома, тим паче, що дата Нового року у євреїв припадала на 22 вересня. Та зважаючи на те, що зороастрійський бог Митра народився 25 грудня, був похований в склепі на схилі гори і воскрес через три дні; що 25 грудня (день нижнього сонцестояння) є днем народження Білобога, Осіріса, Адоніса, Діонісія, Крішні, Будди та інших богів і пророків; що Крішну і Будду в день народження одарювали золотом, ладаном і міррою, день народження Христа (Різдво) теж віднесли до 25 грудня. Змінився і священний день – з єврейської суботи (шабату) на відичну неділю – сьомий і останній день творіння Всесвіту за відичною традицією.

З метою канонізації законів і норм християнської релігії, Констянтин зібрав «Вселенський собор», де були поєднані Паска (Пешох) і Великдень, встановлена роль єпископів, церковного таїнства і офіційно визнана божественна природа Ісуса Христа, як Сина Бога. Єдиним вірним джерелом християнства стає Римська католицька церква, а виразником волі Христа-Римський папа.

Підвищення статусу І. Христа відбулось майже через 400 років після його смерті, коли уже було написано багато хронік життя і діянь Великого Пророка Людства і де Він описувався як проста смертна людина. Констянтин розуміє, що необхідно «переписати»святі книги й тому ініціює написання Біблії, куди б не входили Євангії, що розповідають про людські риси Христа. З більше ніж п'ятидесяти Євангелій були вибрані чотири (від Матфея, Луки, Марка та Іоанна), а з них лише те, що говорить про божественну сутність Христа. Всі інші Євангелії були об'явлені поза законом, зібрані і спалені. Тіж

християни, що користувались іншими Євангеліями, були об'явлені поза законом, єритиками («haereticus» - латинське «вибір»).

Незважаючи на старання «богословів» і служителів церкви деякі із зібраних Євангелій уціліли і «ходять в апокрифах». Крім того, в 1950 році в печері поблизу Кумрана були знайдені «звитки Мертвого моря», а в 1945 Коптські звитки в Наг-Хаммаді, де мова йде про земний шлях Христа. За 300-400 років д.н.е вчення, подібне Христовому, уже було розповсюджене у Єсеїв (синів Неба, що говорили на індоєвропейській мові, хліборобів), що і знайшло відображення в Кумранських рукописах.

Найважливішим нововведенням Константина в Християнство був канон «Троїці». В іудаїзмі і в ранньому християнстві поняття троїчності Бога відсутнє, в той час, як у відичному світогляді воно є домінуючим, центральним. Щоб наблизити християнство до відичного світогляду штучно вводиться поняття Троїці: Бога, Сина Бога і Духу Святого (у вигляді голуба, що спустився на плече Ісуса Христа).

Збираючи Біблію «до купи», Константину не вдалось уникнути багатьох недоречностей. Відомо, що в склад іудейського Толмуду входить 52 томи складених із двох різних релігійних систем, в яких домінували різні боги: в одній – Ельогім, або боги у вченні Елохист (до Еля звертався Христос у години розп'яття), у другій - Ягве у вченні Ягвіст. В Старий Заповіт Біблії було відібрано шість томів, в тому числі Тора (Тойра), як першооснова Старого Заповіту. Тора (закон, даний Мойсею Богом) складається із п'яти книг: Сефер Берешіт (Книга Початків), Елле Шемот (отже імена), Ваїкра (Він назвав), Бамідбар (у пустелі) та Елле гардебарім (отже промови). Після перекладу на ромейську (грецьку) мову вони отримали назви: Буття, Исход, Левіт, Числа і Другозаконня (цікаво, що в Другозаконні Мойсеєм подані відомості про події, що відбулись після його смерті). До Нового Заповіту

ввійшли чотири вибраних Євангелії та чотирнадцять книг раввіна Савла, відомого більше як апостол Павло. Саме Савлу належить найбільший внесок у перетлумачення вчення Христа через канони іудаїзму і в створення християнської церкви за зразком іудейської, багато в чому відмінної за змістом від вчення Христа.

По своїй сутності Біблія є європізованим варіантом Толмуду і Кабали, поєднаних Констянтином з канонами Відичної віри, що призвело до багатьох протиріч і недорочностей, над якими потішалися автори різних варіантів «цікавих» біблій. В той же час проведена Констянтином Велика церковна реформа надала нового вигляду християнству, наповнивши його в багатьох аспектах відичним змістом, що полегшило підміну Відичного світогляду християнсько-іудаїстичним.

Русь і християнство

В 986 році н.е. в історії русів-слов'ян відбулась непересічна подія – хрещення Русі. Змінилась не просто віра, змінилась доля цілого народу, змінився менталітет, почалась перебудова слов'янських народів під події другого тисячоліття. На теренах Європи почав набирати силу суперхристиянський етнос.

Звичайно подібна подія не могла не залишити глибокого сліду в історії нашого народу. Та щоб до кінця розібратись в подіях того часу, маємо повернутись до першоджерел, за якими і знаємо свою історію. На жаль більшість літописів є або копіями попередніх творів, або результатом компіляції, доповненої власною фантазією переписувача. Прикладом може бути смерть князя Олега від укусу гадюки (Лаврентійовський літопис). Та правда в тому, що прокусити чобіт князя нашій українській гадюці не під силу. А якби і прокусила, то навряд чи помер би Олег від тої гадюки, бо немає на Україні (окрім Криму) плазунів зі смертельним укусом. Той же літопис повідомляє, що Олег похований в 912

році на горі Щековиці в Києві; а Новгородський літопис стверджує, що помер князь у місті Ладозі, де і похований у 922 році.

Про хрещення Русі ми знаємо із літопису монаха Нестора. Цей літопис першим вивчав німець А.Л.Шлецер, історик і філолог, почесний член Петербурзької Академії наук. Шлецер залишив спогади про В.Н.Татищева (1686-1750р.р), історика і державного діяча. В 1720 році Татищев знайшов у одного розкольника в Сибіру дуже старий список Нестора, що значно відрізнявся від того, що вивчав Шлецер. Після цього Татищев зібрав їх цілих десять і за ними склав одинадцятий. Але для нащадків залишився один, перший, датований, умовно, 1106 роком. Всі інші "кудись" зникли. Дослідження Татищева не були надруковані ні в Росії, ні в Англії. Безпосередньо в версії історії, написаній Татищевим "попрацював" інший німець – Г.Міллер. Все що виходило за сюжет першого списку Нестора було викинуто, так само як і дослідження самого Татищева. Сам же Татищев писав: "О кнезех руських старобитних Нестор-монах не добре сведем бе". Нестор розповідає в своєму літопису про хрещення княгині Ольги імператором Візантії Костянтином VII Багрянородним. Але сам імператор повідомляє, що на час візиту в Константинополь Ольга була вже хрещена. І руки він їй не пропонував, бо був уже одружений. Ольгу хрестили в 955 році, в Києві, в церкві Іллі. В 959 році посли Ольги відбули до германського імператора Оттона з проханням направити єпископа і священників. В 960 році якийсь монах Сент-Альбанського монастиря був рукопокладений в єпископи Русі, але в Київ не зміг прибути, бо захворів і помер. В тому ж 960 році в єпископи Русі був "рукопокладений " монах монастиря Святого Максимина в Трірі Адальберт. Адальберт добрався до Києва, але через рік покинув Русь. За рукописом Нестора "було неприйняття русичами папезького гостя". Але тоді Візантійська церква ще не відійшла від Римської, ще не було поділу віри на

православну і католицьку. А тому подібний випад проти Римської церкви міг бути написаним не раніше XVI сторіччя. Навіть в храмі святої Софії XII ст. поряд зображені римський папа Клемент з Григорієм Богословом і Іоанном Златоустом. От тільки Адальберт прибув з місією організувати "філіал", а Ольга вимагала діоцезу – автономної одиниці під керівництвом митрополита (як в Польщі та Чехії).

Поширення християнства на Русі пов'язують з іменами братів – просвітителів Кирила і Мефодія, що за дорученням візантійського імператора переклали християнський закон на слов'янську мову для хрещення слов'ян. Але Кирило від народження був Костянтином, а Кирилом став лише перед смертю, коли пішов в монастир. Відповідно слов'янську азбуку необхідно було б назвати не "кирилицею", а "костянтиницею". І служили брати не Константинополю, а Риму. Саме папа Адріан II рукопоکлав братів в сан священників, і розповсюджували вони християнство апостольського (римського) канону. В слов'янському варіанті Святого Писання надрукована Третя Книга Єздри, яка є в Вульгаті (Біблії на латині), але відсутня в греко-єврейських варіантах. Іншими словами – перші переклади Біблії були з Вульгати.

Календар богослужінь на Русі теж був не візантійський, а латинський, бо назва місяців в ньому не ромейська, а латинська, і початок року був у березні, а не у вересні, як у греків.

В хроніках францисканського монаха Адемера (XII ст.) знаходимо, що у імператора Оттона III були два єпископи: святий Адальберт і святий Брун. Брун хрестив венгрів і русів. Загинув же він, як і Адальберт, від руки печенігів. Русичі викупили тіло Бруна і збудували монастир його імені. Після цього прибув в Київ візантійський єпископ і умовив прийняти "звичай грецький". Інша справа Нестор, який писав "що Ольга спалила Корсунь реактивними снарядами, отриманими від візантійців". Правда останні про це навіть не здогадувались.

Незвична історія загибелі сина Ольги князя Святослава. Після підписання мирного договору з Візантією Святослав відпливає з Царьграда до Києва. По дорозі воєвода Свенельд з частиною дружини кидає його і степом, не боячись печенігів, іде до Києва, а Святослав залишається зимувати і голодувати на Хортиці, де його і вбили не то печеніги хана Курі, не то банда Кривого. Нестор приписує організацію вбивства батька старшому синові Ярополку, що очолював київських християн, а Святослав немов би їх переслідував і руйнував християнські церкви (971 рік, Іакімовський літопис, визнаний академіком Б.Рибаківим компілятивним рукописом XVII ст.). Ось тільки в Нестора Святослав був язичником, а Мауро Орбіні в "Слов'янській історії" в 1601 році пише, що Святослав ішов по стопах матері в благочесті і християнській вірі. В дійсності язичниками були Володимир (народжений від Малуші, доньки єврея Малка із Любеча), воєвода Свенельд і київський воєвода Претич, побратим печенізького кагана Курі, які в змові спочатку вбивають Святослава, а потім, приписавши гріх Ярополку, вбивають і його. Володимир, як незаконно народжений, не мав прав на наслідування київського престолу, та після описаних подій стає князем Київської Русі. Але для історії необхідно мати світлий образ Володимира, хрестителя Русі, а тут такі недоречності. То ж і приписав Нестор Святославу і язичника і, злопам'ятство, і заздрісність...

Про те, що літопис Нестора був складений не раніше XVI сторіччя говорить і розповідь про дійство Хрещення Русі, коли прийшли до Володимира мусульмани, німці з Риму, євреї і греки. На запитання Володимира про суть віри мусульманин відповідає: "Магомет вчить нас обрізанню, не їсти свинини, не пити вина, зате по смерті можна творити блуд з жонами і навіть у цьому житті придаватись всякому блуду (або місіонер був дурень і розпусник, або ж історія вигадана Нестором від початку до кінця). З німцями було ще простіше, вони змогли лише сказати: "піст по силі, якщо ж хто їсть і п'є, то все це во

славу Божу, як вчив нас наш вчитель Павло". І все б нічого, та слово "німець" чисто російського походження XVI сторіччя, коли всякого іноземця в Росії називали "німцем". А до того германців скрізь звали фрягами і латинами. Євреїв Володимир питає: "А де земля ваша?" На що євреї відповіли: "В Єрусалимі. Але розгнівався бог на батьків наших і розсіяв нас по різних країнах, а землю нашу віддав християнам". І знову в Нестора не сходяться кінці, бо хрестоносці з'явилися в Палестині в 1096 році, а Русь хрестили в 986 році. І нарешті, говорить посланник Візантії – його ораторське мистецтво займає добру дюжину листів. Саме грекам і віддає перевагу Володимир.

Судячи з літопису Нестора на час Хрещення Русі наші пращури були дикими варварами і нічогоісінько не знали про навколишній світ. Ось тільки ще до Володимира стояли в Києві церкви, а християнство пустило там коріння задовго до офіційного Хрещення Русі. І перші християни були латинського обряду. І лише пізніше, коли князям і царям необхідно було мати покірну державну церкву, вони перейняли "візантійський варіант".

Насильне Хрещення Русі Володимиром було цілком виправдане з точки зору державотворення. Для стійкості держави необхідно мати єдину віру, єдину церкву. При тому таку церкву, яка б служила не Богу, а державі, а точніше на задоволення інтересів кастових прошарків населення. Але насильство над душами людей, над зламаними долями мільйонів не може бути виправданим ні з погляду людської моралі, ні тим більше з погляду "Нагірної проповіді" Ісуса Христа (якщо розглядати це питання з погляду християнської моралі).

Зміст

Передмова. Зміна епох	3
Буття. Зоряний закон.	5
Закон трійці	9
Душа.....	12
Сім творінь Бога	13
Відичні боги	18
Шлях до Вишнього	22
Догмати (інваріанти) Відичної віри.	27
Відичні свята і традиції.....	33
Організіція культової частини Відичної Віри.....	35
Принципи будови Всесвіту.....	38
Принципи буття живого Всесвіту	43
Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті.	
Боги і люди.....	53
Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.....	58
Передвічне Дерево життя і родова гілка	62
Добро і зло. Пекло і рай	65
Із "Повчання Володимира Мономаха синам"	69
Морально-етичний кодекс.	70
Отче наш.....	76
Молитва за Україну	76
Т. Г. Шевченко і мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні МОЄ ДРУЖНЄЄ ПОСЛАНІЄ	78
Звернення до Всевишнього.....	82
Гімн Сварогу	83
Космічні символи І національна символіка Русі-України.....	84
Післямова	92
ДОДАТОК	97
Відична Віра – наріжний камінь духовності людства.....	97
Відична Віра і сучасні світові релігії.....	103
Біблія: Тора і Євангеліє	107
Християнство і Відична віра	112
Русь і християнство	115